

Børnenes missionshistorier

A D V E N T I S T
MISSION

Den Sydasiatiske Division

adventistmission.org

INDHOLD

- 3 Til lederne i bibelklubben

Aktiviteter

- 4 Lege fra Indien
- 5 Sjov med hindi
- 6 Syng på hindi og tamil
- 7 Madopskrifter fra Indien

Missionshistorier

- 10 "Jeg vil ikke tilbede afguder!" (1)
- 12 Vores nye hjem (2)
- 14 Mysteriet om håndjernene (3)
- 16 Bønnen i toget (4)
- 26 Lærerne hjælper (5)
- 28 Et nyt navn (6)
- 30 Mor og kongekobraen (7)
- 32 Den unge skakmester (8)
- 34 En overrasket læge (9)
- 36 Renus sang (10)
- 38 Yasiahs mirakel (11)
- 40 En missionærs specielle gave (12)
- 42 Stærkere end dæmoner og den sande sabbat (13)

Opgavesider midt i hæftet til at kopiere

- 18 Flag
- 20 Pige fra Indien
- 21 En familie fra Indien
- 22 En landsby fra Indien
- 24 Taj Mahal – find 5 fejl
- 25 Farveark, indisk elefant med unge

Til lederne i bibelklubben

I dette kvartal skal vi høre om Den Sydasiatiske Division, som omfatter landene Butan, Indien, Nepal og Maldiverne. Adventistkirken i denne division er vokset meget i løbet af de seneste år, og der er 1,6 millioner medlemmer. Det er en adventist ud af ca. 870 mennesker. Global Mission har bidraget meget til dette. Men grundlaget blev lagt, da der blev oprettet mange adventistiskoler rundt om i landet. Mange tusinder er blevet døbt, mens de var elever i vores skoler. Der er blevet oprettet en del nye skoler i de senere år. Mange skoler er dagskoler, men der er brug for flere kostskoler.

I Den Sydasiatiske Division tales der mere end 1.600 sprog og dialekter, men engelsk og hindi er de sprog, der bruges mest i Indien. Nepalesisk er et sprog, der ligner hindi og det tales i Nepal.

Lav en missionsplakat

Landene i den Sydasiatiske Division er meget smukke og fyldt med store kontraster. Byerne er overfyldte og farverige. Indien er det et af de tættest befolkede lande i verden, kun overgået af Kina. Himalayas majestætiske bjerge finder vi tværs over det nordlige Nepal, mens rismarkerne ligger strøet som et kludetæppe i Indien. Arbejdet på gårdene gøres ved håndkraft eller ved hjælp af okser.

Kvinderne går klædt i Sari eller en enkel dragt, der består af en ganske enkel kjole med bukser til. Det kaldes en "salwar kameez". Mænd har ofte et stykke stof bundet om livet. Kik på kopisiderne midt i hæftet, der finder du en pige i en sari og en hel indisk familie, der har traditionelt indisk tøj på.

Lad børnene prøve at få en sari på

Du skal bruge nogle hvide bluser eller T-shirts. Du skal bruge stof, der er 6 m lang og 1 m bredt. Lad børnene få det på som en sari. Nervøst velour er som regel billigt at købe. Måske har din kirke noget nervøst velour, som de bruger som dug til fællesspisninger.

Dekoration

Tegn et stort kort af Indien. Du kan bruge kortet, som du finder bag på dette hæfte. Find billeder fra Indien, både fra by og land og også dyr. Gå på Google og find materiale der. Lad børnene lime billeder på plakaten. Brug billederne af en indisk landsby, som du finder midt i hæftet. Farvelæg billederne og lim dem op på karton. Hæng dem op i dit lokale. Køb klistermærker af fugle, sommerfugle og blomster og lad børnene klistre dem på jeres plakat. Du kan også bruge glansbilleder.

Materiale på dansk

Hvert kvartal udgiver Adventistkirkens medieafdeling en udgave af Mission Spotlight fra Generalkonferencen med dansk tale. Her vises flotte videoklip fra de projekter, hvor penge fra den 13. sabbats kollekt går til. Videoklippen varer mellem 3-5 min. Der er en lille tegnefilm for børn hvert kvartal. Desuden er der også et musikstykke. Se videoerne og hent dem på adventistplay.dk

Kollekt

Lad et barn få et broget tørklæde om hovedet og optag kollekten i en lille kurv. På internettet kan du finde elefantsparebøsser, som du kan købe.

Farv flagene

Du finder dem midt i bladet, lige til at kopiere. Flagene kan hænges op som pynt i dit lokale.

Hold en lille fest

Lav indisk mad til børnene i din gruppe. Se opskrifterne på side 7-9. Du kan også låne bøger på biblioteket eller gå på nettet.

Læg nogle tæpper, måtter eller stolehynder på gulvet, og spis, som man gør i de indiske landsbyer, med fingrene! Spil indisk musik mens i spiser. Lav det til en rigtig hyggelig dag for børnene.

LEGE, BØRN LEGER I INDIEN

Lalamlali

Dette er en udendørs leg for 6 til 20 deltagere. Alle deltagere skal bruge en dandas. En dandas er en kæp ca. 60 cm lang og 5-6 cm i diameter. Der er en, der skal være Lalam. De andre spreder sig på legearealet, og hver deltager står i sin egen cirkel, som han har tegnet med sin dandas. Cirklene skal være 3-4 meter fra hinanden. Man må ikke forlade sin cirkel, kun hvis man skal være Lalam.

Lalam skal bruge en lille gummibold. En af deltagerne kaster bolden så lang væk, som muligt. Lalam henter bolden, og skal fra det sted, prøve at ramme et af børnene, der står i deres cirkler. Hvis bolden rammer et af børnene eller lander i en cirkel, så skal det barn være Lalam.

Barnet, der nu skal være Lalam, giver sin dandas til den første Lalam, der nu får cirklen. Den første Lalam må nu kaste bolden væk.

Når man står i sin cirkel, må man gerne slå til bolden, men man må ikke røre bolden med hånden. Legen fortsætter så længe, der er nogen, der har lyst til at lege.

Goli

Dette spil med kugler leger man bedst, når børnene er omtrent lige gamle og lige gode til at spille.

På et fladt stykke jord, laver man et lille hul med hælen af sin sko. Tegn en streg ca. 6 meter fra hullet. Hver deltager har det samme antal kugler. Det gælder om at få sine kugler i hullet først. Når man prøver at ramme hullet, er det meningen, at man også skal prøve at ramme modstanderens kugle, så den bliver skudt længere væk fra hullet.

SJOV MED HINDI

Hindi og engelsk er de to mest brugte sprog i Indien. Herunder er nogle hilsener og ord på hindi. Når du ser et ord i parentes (n) for enden af et ord, skal det siges med en kort nasal lyd der næsten ikke kan høres. Rul en lille smule på m'eme. Sig tb som det bløde d (fløde).

Hilsen

God sabbat
Goddag (farvel)*
Hvordan har du det?
Velkommen
Hvad hedder du?
Jeg hedder ...
Vær så venlig
Mange tak
Selv tak
Jesus elsker dig
Hvor gammel er du?
Jeg (maskulin) er ... år
Jeg (feminin) er ... år
Ja
Nej

Udtales

shoob sah-BAHT
NAH-mah-stay
ahp kay-see hai
swah-guh-THUM
ahp-kuh nahm kyah HAI
my-ruh nahm ... HAI
krih-pai yah
THUN-yuh-wahdh
THUN-yuh-wahdh
yay-soo toom-say pyar kar-tuh HAI
ahp-kah OO-mar kee-YAH
mai ... sahl kah hoon
mai ... sahl kee hoon
HAH
nuh-HEE

*Denne hilsen bruges hele dagen og er både "goddag" og "farvel". Buk let når du siger det og pres samtidig dine hindflader sammen foran dig (fingrene opad)

Særlige steder og navne:

Hjem	ghahr
Kirke	geer-jah
Sabbatsskole	sah-BAHTH paht-SAH-lah
Den hellige Bibel	puh-VEE-tra sahs-trah
Gud	KOO-dah
Jesus	YAY-soo
Søndag	RUH-vee-wahr
Mandag	SOHM-wahr
Tirsdag	MUHN-gol-wahr
Onsdag	BOOD-wahr
Torsdag	GOO-roo-wahr
Fredag	SOOK-wahr
Lørdag	SUH-nee-wahr

Tallene:

En	ayk
To	doh
Tre	theen
Fire	char
Fem	pahnch
Seks	chay
Syv	saht
Otte	aht
Ni	now
Ti	thus

Syng sange på hindi

JESUS ELSKER ALLE SMÅ

Jesus elsker alle små,
Bibelen fortæller så,
derfor også jeg må tro,
han vil i mit hjerte bo.

Yee soo moodj say kahr tah pyahr
bai bl may hai sah mah char
mai whoo(n) nirh bahl whah bahl wahn
bahl coh(n) pur hai tai un wahn.

Kor:

Ja, han mig elsker,
ja, han mig elsker,
ja, han mig elsker,
min Bibel siger så.

Pyahr kha rtah moodj say
pyahr khar tah moodj say
pyahr khar tah moodj say
hai sah thee yah sah mah char.

KOM TIL MIG NU

Kom til mig nu, kom til mig nu,
kom ind i mit hjerte Jesus.
Kom ind i dag, min vilje tag,
kom ind i mit hjerte Jesus

May ray dihl may`ah may ray dihl may`ah
ahdj dihl`l may ah ay yee soo
too ahb hee ah ah òrh rah seh dah
may ray dihl may ah krist yee soo

VEND DIT BLIK IMOD JESUS

Vend dit blik imod Jesus,
mod ham som på Golgata led.
Og alverdens larm vil forstumme brat,
og din sjæl finde hvile og fred.

Thayk thoo yee soo hee koh thayk
mook noo rah nee yee soo kah thayk
sung sah ree chee jay jah nay gah thoo thayk
jahb thay kay gah uhs kay mook kah noor

Syng på tamilsk

Tamilsk er et af de 19 vigtige sprog, der tales i Indien.

Jesus elsker alle små

Jesus elsker alle små,
Bibelen fortæller så,
derfor også jeg må tro,
han vil i mit hjerte bo

Yay soo yehn dhen nay se ray
kahn dayn vay dheh noo lee lay
pah Lehr ah vehr sohn dhahm tahn
tahn geh ah vehr vahl loh thahn

Kor:

Ja, han mig elsker,
ja, han mig elsker,
ja, han mig elsker,
Min Bibel siger så.

Yay soo yehn nay sehr
yay soo yehn nay sehr
yay soo yehn nay sehr
may vay dhe vah koo ee dhay.

MADOPSKRIFTER FRA INDIEN

Samosa

Fyld: 3 spsk olie	Dej: 225 g hvedemel
¼ tsk spidskommenfrø	1 tsk salt
450 g kartofler i 1 cm tern	3 spsk olie
1 knsp gurkemeje	0,9 dl varmt vand (ca.)
½ tsk salt	Olie til dybstegning / friture
75 g ærter	
1 grøn chili, finthakket	

FYLD: Varm olien i en wok ved jævn varme og tilsæt spidskommenfrø. Rist dem i nogle få sekunder. Tilsæt kartofler og grøn chili og svits dem 2-3 min. Tilsæt gurkemeje og salt, rør jævnligt. Svitses i 5 min. Tilsæt ærter, rør det sammen, læg låg på og sænk varmen. Kog yderligere 10 min. eller til kartoflerne er møre. Afkøles.

DEJ: Sigt mel og salt. Gnid olien ind i melet. Tilsæt så meget vand, så der kan æltes en fast dej. Dejen æltes i 10 min. til den er smidig. Del dejen i 12 kugler. Rul hver kugle til en cirkel på ca. 15cm. Cirklerne deles i halvcirkler. Tag en halvcirkel i hånden, den flades en smule ud og formes til et kræmmerhus, kanterne klistres sammen med lidt vand. Fyldes med 1½ tsk. fyld. Toppen lukkes med en smule vand. Gentag med resten af dejen og fyldet. Olien varmes i en wok ved jævn varme. Læg så mange samosaer i, som der er plads til, og steg dem sprøde og gyldne. Afdryppes og serveres med chutney.

Channa dhal / Gule linser

200 g channa dhal / gule linser	¾ tsk stødt gurkemeje
¼ l vand	½ tsk chilipulver
1½ spsk ghee / klaret smør	1 ¼ tsk stødt spidskommen
¼ tsk hele spidskommenfrø	1 tsk salt
2 laurbærblade	½ tsk sukker
2 tørrede røde chili	2 spsk kokosmel
5 cm hel kanel	1 spsk rosiner
4 kardemommebælge	

Bring linser og vand i kog i en stor gryde. Overfladen skummes. Varmen dæmpes, læg låget halvt over gryden og lad linserne simre i 1 1/4 time til de er bløde. Varm ghee i en lille gryde for jævn varme, svits spidskommen, laurbærblade, de hele chili, kanel og kardemomme nogle få sekunder. Tilsæt gurkemeje, chilipulver, stødt spidskommen, salt og sukker og svits det under omrøring 1 minut. Tilsæt kokosmel og rosiner og svits yderligere 1-2 minutter. Rør ghee og krydderier i linserne. Serveres med ris eller brød eller aloo dam.

Yoghurtsalat

2½ dl yoghurt	1 tomat, skåret i små stykker
1½ dl creme fraiche	½ løg, fintskåret
1 agurk, skåret i skiver	Salt

Bland alle ingredienser og server afkølet sammen med ghee bat.

Aloo dam / Kartoffel curry

6 spsk olie	¼ tsk salt
4 spsk løgblanding	1 stor knsp sukker
675 g små kartofler, kogte	1 ¾ dl vand
½ tsk stødt gurkemeje	½ tsk garam masala
½ tsk chilipulver	

Løgblanding: 2 store løg, 3 tomater, 3½ cm ingefærrod, 5 fed hvidløg, 3-4 grønne chilier, 4 tsk hvid eddike. Alle ingredienser blendes til en glat pasta. Hældes på glas med tætsluttende låg. Opbevares i køleskab. Holdbarhed: ca. 2 uger.

Olien varmes i en wok i jævn til kraftig varme. Svits løgblandingen under hyppig omrøring i 5 minutter. Tilsæt kartofler, gurkemeje, chilipulver, salt og sukker, og svits yderligere 2-3 minutter under konstant omrøring, så det ikke brænder på. Tilsæt vandet. Når det begynder at koge, lægges låg på, varmen dæmpes og det simre i ca. 10 minutter, til saucen er tyk. Inden det tages fra varmen, drysses garam masala over. Serveres med brød eller ris.

Chapati / Fladbrød

275 g fuldkornsmel	2 spsk ghee / klaret smør
1 ¼ dl vand	

Sigt mel og salt sammen. Tilsæt så meget vand, at der kan æltes en blød dej. Ælt dejen i ca. 10 min, indtil den ikke klistrer. Tildækkes og sættes til side i en time. Dejen deles i 12-14 bol-ler og rulles i cirkler. Steges på en meget varm pande med lidt ghee / smør.

Ghee bhat / Stegt ris

325 g basmati ris, kogte og afkølede	3 store løg i tynde skiver
3 spsk ghee / klaret smør	3 grønne chilier, strimlet på langs
2 laurbærblade	1 tsk salt
5 cm hel kanel	½ tsk sukker
4 kardemommebælge	2 spsk rosiner

Ghee varmes på en stor pande ved jævn varme. Svits laurbærblade, kanel og kardemomme nogle få sek. Tilsæt løg og chilier og svits dem, til løgene er gyldenbrune Tilsæt ris, salt, sukker og rosiner. Bliv ved med at stege, til risen er gennemvarm.

Spinat og kartofler Medeley

2 mellemstore kartofler	300 g frossen spinat
1 lille rødløg	Salt
2 spsk olie	

Skræl kartoflerne og skær dem i lange tynde stave. Snit løget fint. Steg løg og kartofler i olien på en pande, til de er møre. Tilsæt spinat og bliv ved med at stege, indtil spinaten er kogt og kartoflerne er bløde. Smag til med krydderier og salt. Serveres varm.

Krydret majs- og nøddeblanding

Serveres som appetitvækker eller snack

2 spsk planteolie	½ dl jordnødder, usaltede
¼ dl popcorn	1 tsk Worcester sauce
¼ dl smør	¼ tsk chili
1 fed hvidløg, knust	1/3 dl rosiner
1/3 dl mandler med skal	salt
½ dl usaltede cashewnødder	

Varm olien op i en tykbundet pande og tilsæt popcornene. Læg låg på og ryst ved stærk varme i 3-5 minutter, mens det popper færdigt (du kan også poppe majs i mikrobølgeovnen). Hæld popcornene ud på en tallerken og fjern de korn, der ikke er poppede. Der skal være ca. 1 liter. Smelt smørret og tilsæt hvidløg, mandler, cashewnødder og jordnødder. Hæld Worcester sauce, karry og chilli i og varm det op ved jævn varme i 2-3 minutter, ved regelmæssig omrøring. Tag panden af blusset og kom rosiner og popcorn i. Smag til med salt efter behov og bland godt. Hæld det i en skål og server varmt eller ved stuetemperatur. Kan også laves uden karry og chilli. I stedet for kan du tilsætte 1 tsk spidskommen, 1 tsk. stødt koriander og ½ tsk paprika. Strø 1-2 spsk hakket frisk koriander over, lige før serveringen.

DESSERT

I Indien spiser man frisk frugt til dessert – specielt mango, papaya, bananer, pærer eller ananas. Is er også populært, især mangois.

Gajar Halva (gulerodsbudding)

6 mellemstore gulerødder	½ tsk knust kardemomme
2 dl kaffefløde	¼ tsk salt
½ dl brunt sukker	¼ dl usaltede pistacienødder
½ dl rosiner	eller mandler i skiver
¼ dl margarine	

Læg gulerødderne og fløde i en gryde og varm op til kogepunktet. Skru ned for varmen, dæk til og lad simre med regelmæssig omrøring indtil fløden tykner (ca. en time) Rør brunt sukker, rosiner, margarine, kardemomme og salt i. Kog ved lav varme, rør konstant, indtil det brune sukker er opløst og blandingen har den rette konsistens (ca. 10 -15 min.). Pynt med pistacienødder og mandler.

Hurtige fakta:

- Priyas familie tilbad afguder, før de lærte, at Jesus er den levende Gud, der hører vores bønner. Den levende Gud vil gerne være vores ven. De fleste mennesker i Indien er hinduer. Det er en religion, som har flere end 1.000 mindre vigtige guder og endnu flere store guder.
- Den andenstørste religion i Indien er Islam, som 10 % af Indiens befolkning tilhører. Der er kun 2-3 % kristne i Indien, og heraf er 1 % adventister.
- Mange børn bliver hvert år døbt i Indien, fordi de lærer om Jesus i adventistskolerne. Mange af de børn, der ikke bliver døbt, tager troen med sig og fortæller om den, når de kommer hjem.
- Se mere om Den Sydasiatiske Division og Adventistkirkens arbejde i dette område på adventistmission.org

“JEG VIL IKKE TILBEDE AFGUDER!”

Priya satte sig under det kæmpe store mango træ på den gård, hvor hendes Nani bor (Nani betyder bedstemor på hindi). Hun tog en moden mango, pillede den med fingrene og tog en bid af den dejlige, søde og saftige frugt. Da hun var færdig med at spise, så lagde hun sig ned på ryggen og kikkede op i det store træ. Det var køligt i skyggen og Priya blev søvrig. Inden længe faldt hun i søvn.

Priyas skræmmende drøm

Mens Priya sov, så drømte hun at Satan kom og fortalte hende, at den mango hun lige havde spist, ville få hende til at dø. I drømmen bad hun til Gud, hun bad Gud om at få Satan til at gå væk. “Jeg har givet Jesus mit hjerte,” sagde hun til Satan, “så jeg tilhører ham.”

Da Priya vågnede, stod hendes fætter ved siden af hende. “Kom,” sagde han. “Vi skal hen til Nani nu.” Priya strakte sig og gik sammen med sin fætter hen til Nani.

“Jeg havde en meget mærkelig drøm nu i eftermiddag,” sagde Priya til sin bedstemor, mens hun hjalp hende med at lave aftensmad. Da hun havde fortalt om drømmen, så sagde hun: “Jeg tror på, at Gud beskytter mig mod Satan.” Nani så meget bekymret på Priya. “Vi må gå til templet og besøge guderne der, så vi er sikre på, at du er i sikkerhed,” sagde hun.

“Jeg vil ikke bede til afguder!” sagde Priya. “Jeg tror på Jesus, den levende og mægtige Gud. Hvordan kan jeg så svigte ham, og tilbede afguder, der er lavet af sten?”

Nani sagde ikke mere om Priyas drøm, men Priya vidste, at hendes Nani havde fået noget at tænke på.

Lær om Jesus

Priyas mor var ikke adventist, da hun giftede sig med Priyas far. Men hun havde hørt om Jesus, og hun vidste i sit hjerte, at Jesus var den levende og sande Gud. Hun lærte, at Gud elskede hende, og efter et stykke tid, så gav hun Jesus sit hjerte og blev syvendedags adventist.

Men Priyas Nani blev ikke kristen. Hun havde hele sit liv tilbedt afguder, og det var alt hun forstod. Så da Priya fortalte Nani om sin drøm, så blev Nani bekymret.

Problemer på markedet

Næste dag tog Nani Priya med til et marked. Priya glædede sig over børnenes glade latter og den dejlige duft af samosas, som er dej fyldt med krydrede grøntsager eller kød.

Mens Nani og Priya gik rundt på markedet, så fik Nani øje på et lille tempel, hvor der var en udskåret slange-gud. "Lad os gå ind og bøj os for guden, så du kan blive befriet fra dine onde drømme," sagde Nani.

Priya krummede tæer. "Nani," sagde hun indtrængende, men venligt. "Jeg vil ikke bøje mig for afguden. Jeg tror på den levende Gud, Jesus. Han vil beskytte mig fra djævelen og alt ondt her i denne verden."

Nani var meget skuffet, men til sidst, sagde hun: "OK, tro du bare på din egen Gud." Priya tog Nani i hånden, mens de fortsatte med at gå rundt på markedet.

Siden den dag har Nani aldrig prøvet på at få Priya til at tilbede afguder. Ja, hun har faktisk aldrig mere talt til Priya om de afguder, som hun tror på.

Priya ville ønske, at hun kunne invitere sin Nani med til en adventistkirke, men der er ingen kirke, i den landsby, hvor hun bor. Ja, der er slet ingen kristne i Nanis landsby. "Jeg beder for min Nani og for mine fætre og kusiner, der bor i den landsby," siger Priya. "Jeg vil så gerne have, at de skal kende Jesus, den eneste sande levende Gud, den Gud, der elsker os, og ønsker, at vi skal være sammen med ham i evigheden."

Fortæl om din tro

Priya går på en adventist kostskole, der ligger flere timeres kørsel fra hendes hjem. Hun er glad for sin skole, og her lærer hun rigtig meget om Jesus.

"Hver morgen og hver aften har vi andagt," fortæller hun, "og jeg har også timer i kristendomskundskab. Det er ikke alle børn i min klasse, der er kristne. De tilbeder de samme afguder, som min Nani. Bed om, at de vil åbne deres hjerter for Guds kærlighed, mens de er her på skolen. Jeg ønsker, de skal vide, at Gud elsker dem."

Hurtige fakta:

- Hony og Devi er så heldige, at de bor på Børnehjemmet "Solskin". Det er et trygt sted for børn, som ikke kan bo sammen med deres familie, og for de børn, der ikke har nogen familie. Børnene går alle i adventistiskolen, der ligger lige ved siden af børnehjemmet.
- Bed for de tusindvis af børn i Indien, der ikke har kærlige forældre til at tage sig af dem.
- Når et barn i Indien går i skole, så får hele familien glæde af det. Børnene fortæller deres forældre om Guds kærlighed, og ofte bliver hele familien kristne. Når vi hjælper vores skoler, så hjælper vi med at lede mange mennesker til Jesus.
- Kollekt til verdensmissionen går til børnehjem, skoler og kirker drevet af Adventistkirken, så mange kan lære om Guds kærlighed og få en uddannelse.

VORES NYE HJEM

Honey og Devi sad bange og krøb sammen i hjørnet af deres lille hjem. Nu var deres far fuld igen, og han truede med at slå deres mor. Mor løb grædende ud af huset. Pigerne kunne først slappe af, da de hørte deres far snorke, mens han lå på sin sovemåtte.

Et nyt hjem

En dag sagde mor, at pigerne skulle pakke deres tøj. "Jeg har fundet et sted, hvor I kan bo, et sikkert sted, hvor far ikke kan finde jer," sagde hun.

Pigerne pakkede deres få ejendele i en pose. Så gik de sammen med mor til busstoppestedet. De gik op i bussen og satte sig ned. Da de havde kørt længe, nikkede mor til pigerne, nu skulle de stå af bussen.

De gik stille ned ad en lang gade og stoppede foran en stor port. Over porten var der et skilt, og der stod: "Børnehjemmet Solskin."

Bagved porten kunne de se mange pæne bygninger. Honey og Devi gik sammen med deres mor, hen til en af bygningerne. Lederen af børnehjemmet, Mama Beulah, hilste venligt på dem. Da de havde talt sammen i nogle få minutter, kyssede mor pigerne og sagde farvel. Så gik hun.

Mama Beulah lagde armene omkring pigerne for at trøste dem. Devi græd, og Honey havde tårer i øjnene, da de så deres mor gå. Honey var sikker på, at deres mor også græd. Mama Beulah viste pigerne, hvor de skulle sove. Honey var glad for, at de kunne være sammen.

Devi stikker af

Honey elskede sit nye hjem, men Devi var ikke så glad. En eftermiddag, da pigerne egentlig skulle læse, så faldt Honey i søvn. Devi listede ud af værelset og gik hurtigt hen til porten, som hun var kommet ind af, bare nogle få dage før. Hun gik ud af porten og kikkede til højre og til venstre. Hun vidste ikke, hvilken vej hun skulle gå, for at komme hjem.

Nogen havde set, at Devi gik ud af porten og de fortalte det til Mama Beulah. Mama Beulah sendte en dreng af sted, så han kunne sørge for, at der ikke skete Devi noget. Drengen så, at Devi gik ud af porten, og han løb hen til hende.

"Hvorfor er du her?" spurgte han Devi. "Det er farligt at være udenfor porten. Der kunne ske dig noget, eller der kunne komme nogen og stjæle dig!"

Devi gik tilbage sammen med drengen, og han fulgte hende hen til sin søster. "Hvor var du?" spurgte Honey. "Jeg blev bange, fordi du ikke var her."

"Jeg vil hjem, derfor gik jeg. Men jeg kender ikke vejen hjem," sagde Devi.

"Devi," sagde hendes søster, og omfavnede hende. "Dette er vores hjem nu."

Efter et stykke tid, så blev Devi også meget glad for at være på børnehjemmet.

Der er meget at lære

Da Honey og Devi kom til børnehjemmet, så havde de aldrig hørt om Jesus. Mama Beulah forklarede dem noget om Gud, og hvordan man tilbeder Gud. De lærte at bede og læse i Bibelen. Honey and Devi lærte at elske Jesus, og efter et stykke tid gav de Jesus deres hjerte.

Pigerne lærte også mange andre ting. På børnehjemmet var der ikke nok voksne til at gøre alt det praktiske arbejde, så børnene vaskede deres eget tøj, og de skiftedes til at gøre rent på deres værelser, og de hjalp med at feje udenfor. "Vi har også andre pligter," siger Honey. "Vi arbejder i haven og vi skal vande de små planter. Vi hjælper også i køkkenet. Vi er en familie og i en familie, så hjælper man hinanden."

Et lykkeligt almindeligt liv

Søstrene går i skole i adventistskolen, som ligger lige ved siden af børnehjemmet. Når pigerne har taget 10. klasse, så kommer de på en adventist kostskole, og her kan de afslutte deres skolegang. De yngre børn savner de ældre børn, når de rejser, og de beder for deres ældre brødre og søstre hver dag.

"Jeg er glad for, at vi er her på dette børnehjem," siger Honey. "Vi har lært så meget her, om livet og om Gud. Nu har vi et håb for vores fremtid og for evigheden."

Adventistskolen, ligesom den Honey og Devi går på, får hjælp fra vores kollekt i bibelklubben. Lad os give en god gave, så flere børn kan få at vide, hvor meget Gud elsker dem.

Hurtige fakta:

- I Indien er der i hundredvis af forskellige befolkningsgrupper. Der tales flere hundrede forskellige sprog og dialekter. Hindi og engelsk er de to officielle sprog, men der tales også 18 andre sprog, som er anerkendt i landet.
- Nagaland ligger i den nordøstlige del af Indien. Mod øst grænser det op til Myanmar, der tidligere hed Burma.
- De fleste mennesker i Nagaland taler engelsk.
- Der er mange, der ønsker at sende deres børn i en adventistskole. Når vi giver vores kollekt i bibelklubben, så hjælper vi med til, at der kan blive bygget skoler og kirker rundt omkring i verden.

MYSTERIET OM HÅNDJERNENE

Pan bor i en lille landsby i Nagaland, en stat i det nordøstlige Indien. (Lad et barn finde det på et kort eller en globus)

2 politibetjente stod og ventede på Pan, da han en sabbat kom hjem fra kirke.

De fortalte ham, at de skulle arrestere ham, fordi han tilbad Gud om sabbatten. Pans kone blev bange og hans børn begyndte at græde. Ville du blive bange, hvis politiet kom og hentede dig i dag, når du kom hjem fra kirke?

Men Pan var ikke bange. "Vi har ikke gjort noget forkert," sagde han til betjentene.

Men politiet sagde, at han havde gjort noget forkert. Han havde ikke lyttet til sine naboer, og nu var hans naboer vrede. Pans naboer gik i kirke om søndagen, og de sagde til ham, at han også skulle gå i kirke om søndagen. Men Pan og hans familie blev ved med, hver sabbat, at gå i den lille stråttækte hytte, der fungerede som adventistkirke.

Betjentene satte Pan ind bag i politibilen, hvor der allerede sad 2 andre adventist mænd. Betjentene satte håndjern om et af hans håndled, og det andet håndjern satte de på en af hans venner.

Pans kone blev helt syg af kvalme, mens hun så betjentene kørte væk med hendes mand. Men så huskede hun på, hvad Jesus har lovet os i Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 10: "Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres" (Bibelselskabets autoriserede oversættelse, 1992).

"Lykkelige er de, der bliver forfulgt på grund af kærlighed til sandheden, for Guds rige tilhører dem" (Bibelen på hverdagsdansk).

Politibilen bumlede afsted på den ujævne jordvej til politiets hovedkvarter. Turen tog 2 timer. Pan og hans venner hoppede op og ned på sæderne bag i bilen. Pan kikkede på håndjernene på hans håndled og prøvede at forstå, hvorfor han var blevet arresteret. Mens han sad og stirrede på sit håndled, skete der noget meget mærkeligt. Håndjernene åbnede sig og faldt af hans håndled. Han var fri! Pan kunne have sprunget ud af bilen og kunne løbe hjem. Men han prøvede ikke på at undslippe. Han ønskede at adlyde politiet, selvom han ikke havde gjort noget ulovligt. Så han viste sit håndled til betjenten, der sad bagved sammen med dem. Politibetjentene blev meget chokerede. "Hvordan har du åbnet håndjernet? Har du en nøgle?" spurgte de.

"Vi har ikke gjort noget," sagde Pan. "Håndjernene åbnede sig af sig selv." En af betjentene puttede håndjernene tilbage på Pan og hans vens håndled. Han rev i dem, for at være sikker på, at de var låst.

Da de endelig nåede politistationen var Pan og hans venner ømme efter den lange tur på de dårlige veje. De klatrede ud af bilen og fulgte efter betjentene ind i fængslet, og her blev de lukket ind i en celle. Der sad de 3 mænd i 2 dage. De bad til Gud og de opmuntrede hinanden.

Endelig, da det blev mandag, sagde politiet, at de var frie, de kunne gå hjem.

Da Pan kom hjem, var de naboer, der havde meldt ham til politiet ikke glade for at se, at han var kommet hjem. Men da naboerne hørte historien om håndjernene, der havde åbnet sig, ændrede de mening. De forstod, at Gud var med Pan, og da naboerne iagttog adventisterne, så blev de klar over, at Gud også hjalp dem på mange andre måder.

I dag generer naboerne ikke mere Pan og hans venner. Tværtimod er der mange, der nu tilbeder sammen med Pan i den lille adventistkirke.

Hurtige fakta:

- Kina er det tættest befolkede land i verden, og lige efter kommer Indien. Indien er meget mindre end Kina, så mange steder er Indien meget tæt befolket.
- Selvom der bor så mange mennesker i Indien, så lever der mange forskellige vilde dyr i landet. Der er elefanter, tigre, bøfler, pantere, plettede leoparder, sneleoparder og også asiatiske løver.
- Der er også dødsens farlige slanger og krybdyr. Der findes kobraslanger, kvælerslanger og krokodiller.
- Påfuglen er den mest farverige fugl i Indien.

BØNNEN I TOGET

"Vågn op!" hviskede mor. "Der er tyve her på toget! De stjæler fra passagererne!"

Sony er 9 år og hun bor i den nordøstlige del af Indien. (Lad et barn finde det på et kort eller en globus) Hendes forældre havde lært hende at tro på Jesus og stole på, at Jesus hjælper os, når der sker noget slemt. For ikke så længe siden, så oplevede Sony, at Gud virkelig besvarer vores bønner.

Sonys togrejse

Sony og hendes forældre sad i toget på vej til årsmøde. De skulle køre med toget i 2 dage, så derfor havde de købt billetter til en sovevogn. Sony kunne godt lide at kikke ud af vinduet og se, hvordan landskabet forandrede sig. Da solen gik ned, læste far fra Bibelen, og den lille familie bad Gud om at passe på dem, mens de sov.

Sony lagde sig i sin seng, og snart blev hun lullet i søvn af hjulenes rytmiske klang.

Røvere!

Sony vågnede ved, at mor hviskede noget til hende. "Vågn op!" hviskede mor. "Der er tyve her på toget! De er på vej herhen!"

"Hvad siger du?" sagde far søvnigt. "Der er tyve her på toget!" hviskede mor. "Jeg hørte dem! De går fra kupe til kupe og forlanger at få folks smykker og penge!"

Far satte sig hurtigt op. Han kunne høre dæmpet støj i togvognen. "Men vi har jo ingen smykker!" sagde Sony.

"Hvis vi ikke giver dem det, som de forlanger, så ..." Mor blev afbrudt af barske stemmer, der forlangte smykker og penge fra passagererne i sovekupeen lige ved siden af. Nu forstod Sony, at de virkelig var i fare.

Lad os bede!

"Lad os bede," sagde far og Sony og hendes far og mor knælede ned på gulvet i toget og bad Gud om at beskytte dem.

Da Sony åbnede øjnene, så hun noget lys i det fjerne. Så kunne hun mærke, at toget kørte langsommere. "Nu kommer vi til en station," hviskede far. "Måske kan vi signalere, at vi har brug for hjælp!"

Lige i det øjeblik hørte Sony en trampen af tunge støvler og den hvinende lyd af togets døre, der åbnede og lukkede. Sony holdt vejret og ventede på, at der skulle ske noget. Så sagde far: "De er forsvundet." De sprang ud af toget og løb ud på rismarken.

Man kunne høre mange vrede stemmer. Passagererne i toget råbte, at de var blevet bestjålet. Sony og hendes forældre knælede ned igen og takkede Jesus, fordi han havde beskyttet dem for røverne.

Sony lagde sig i sin seng og prøvede på at sove. Men hver gang dørene åbnede og lukkede med en hvinen, så rejste hun sig med et sæt.

Resten af togrejsen var fredelig. Årsmødet var en dejlig oplevelse. Der var dejlige møder med vidunderlig sang og musik og de mødte mange gode venner. Det var forbi alt for hurtigt og de skulle igen rejse med toget for at komme hjem.

Hjemme igen

Far gav mor noget af deres bagage og så stod han af toget. De bar hver deres taske. Sony fulgte med strømmen af de mange mennesker hen imod udgangen. Hun lagde ikke mærke til, at hendes forældre ikke var lige bagved hende. Men da hun vendte sig, for at sige noget til dem, så kunne hun ikke få øje på dem. Sony blev meget bange. Hun kaldte på dem, men de svarede ikke. Hun havde mest lyst til at græde, men så huskede hun, at hendes forældre havde lært hende, at hun skulle bede, når hun var i vanskeligheder og havde brug for hjælp. Så hun knælede ned ved siden af sin taske og foldede sine hænder og bad til Jesus. "Jeg er så bange! Jeg kan ikke finde min mor og min far. Jeg er helt alene! Hjælp mig med at finde dem."

Sony åbnede sine øjne og opdagede, at hendes forældre stod smilende ved siden af hende. De var så glade, fordi hun var i god behold, men de glædede sig endnu mere over, at hun havde husket at bede, da hun var i vanskeligheder.

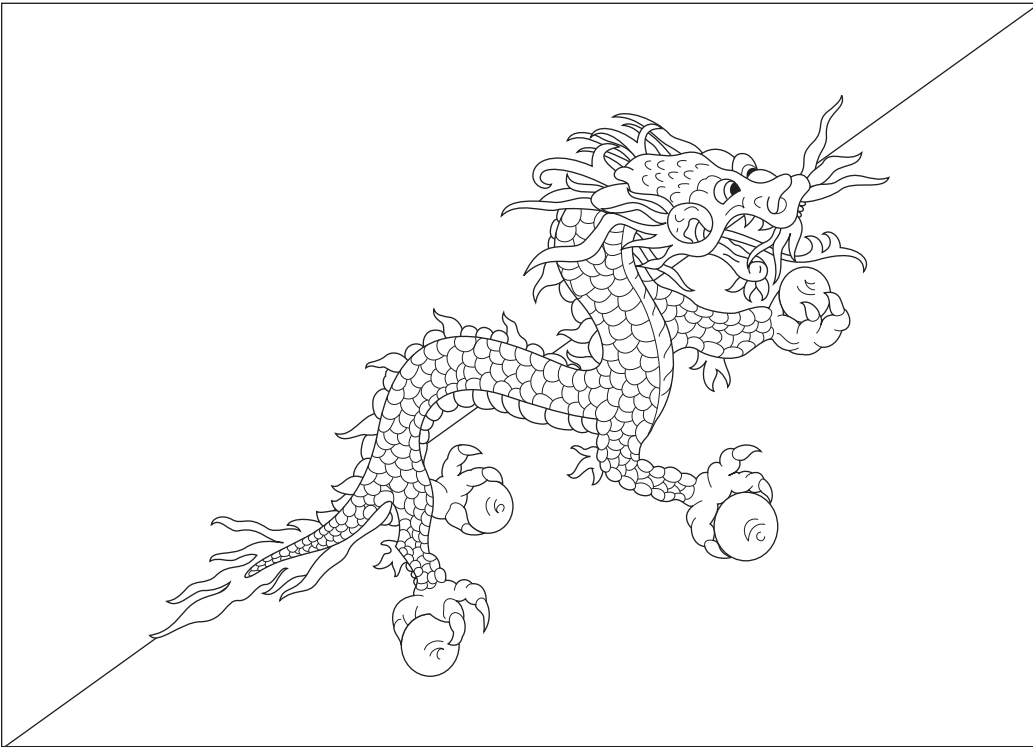
Sony omfavnede sin mor. Så samlede hun sin taske op og fulgte efter sin far og mor, da de forlod stationen og gik hjem.

Sony gentog det bibelvers, som hendes mor havde lært hende: "Når jeg gribes af frygt, stoler jeg på dig" (Salme 56,4). Sony var glad for, at Gud var med dem på deres togrejse.

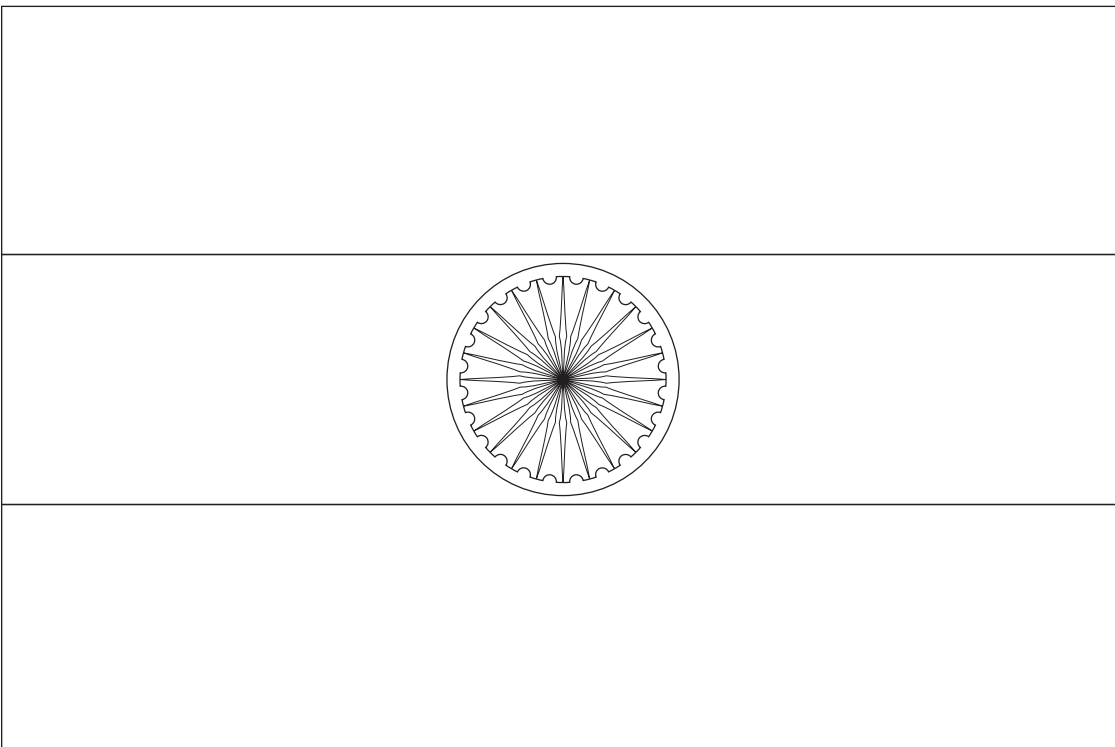
Sony vil gerne fortælle jer, at når I kommer i vanskeligheder, så bed Gud om hjælp. Han vil besvare jeres bøn. Gud svarer ikke altid så hurtigt, som han svarede på min bøn i toget, men jeg ved, at han vil svare på den måde, som er den bedste.

Det er godt at huske på, hvis vi har problemer. Lad os også huske på, at vi hjælper andre drenge og piger, ligesom Sony, til at lære Gud at kende, når vi giver vores kollekt i bibelklubben.

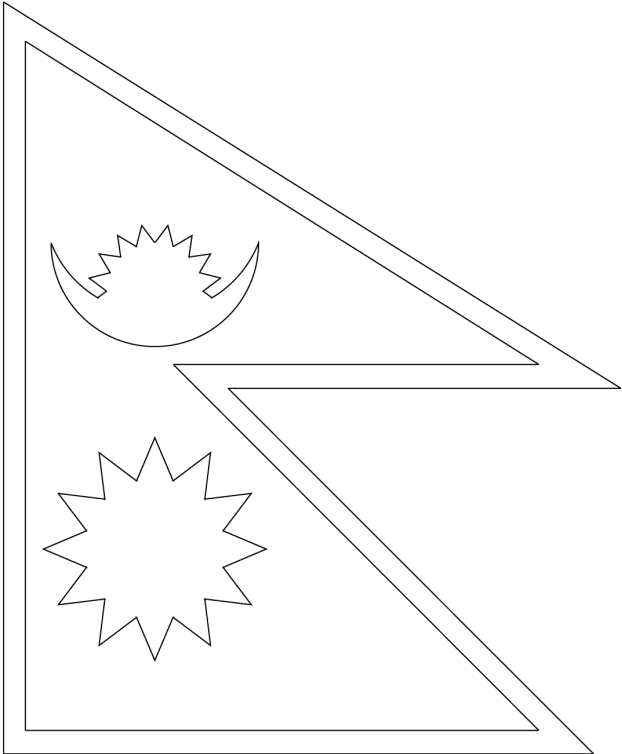
Butan

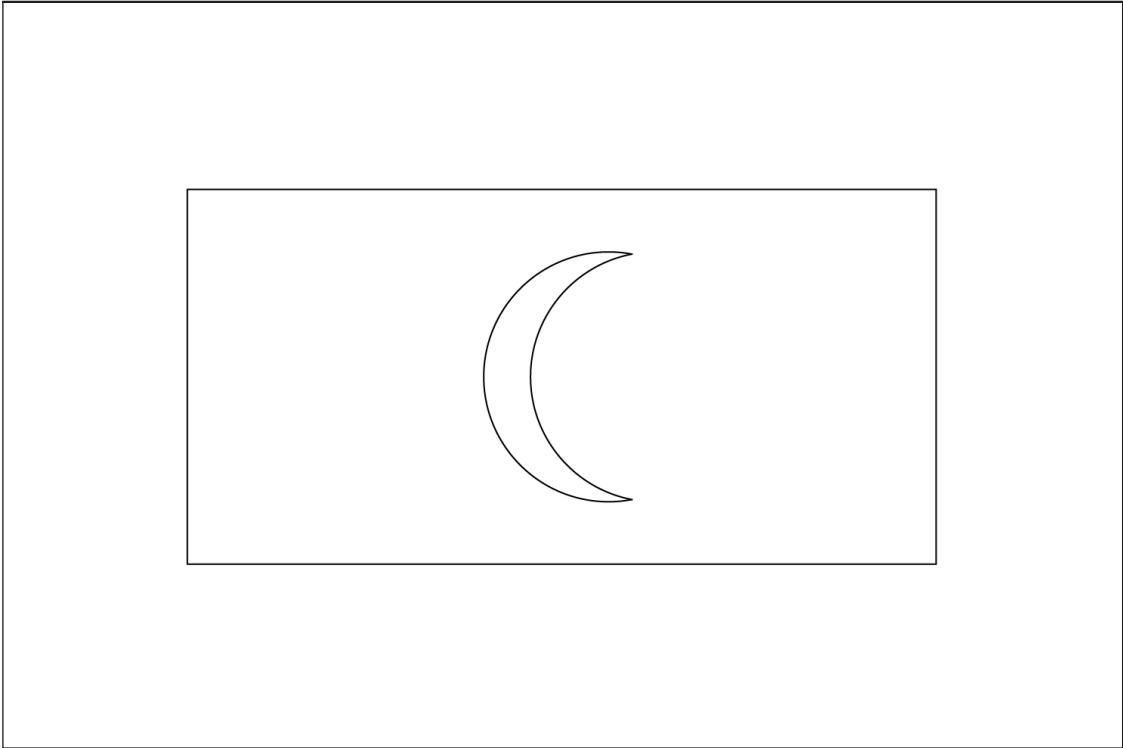
Indien

Nepal

Maldiverne

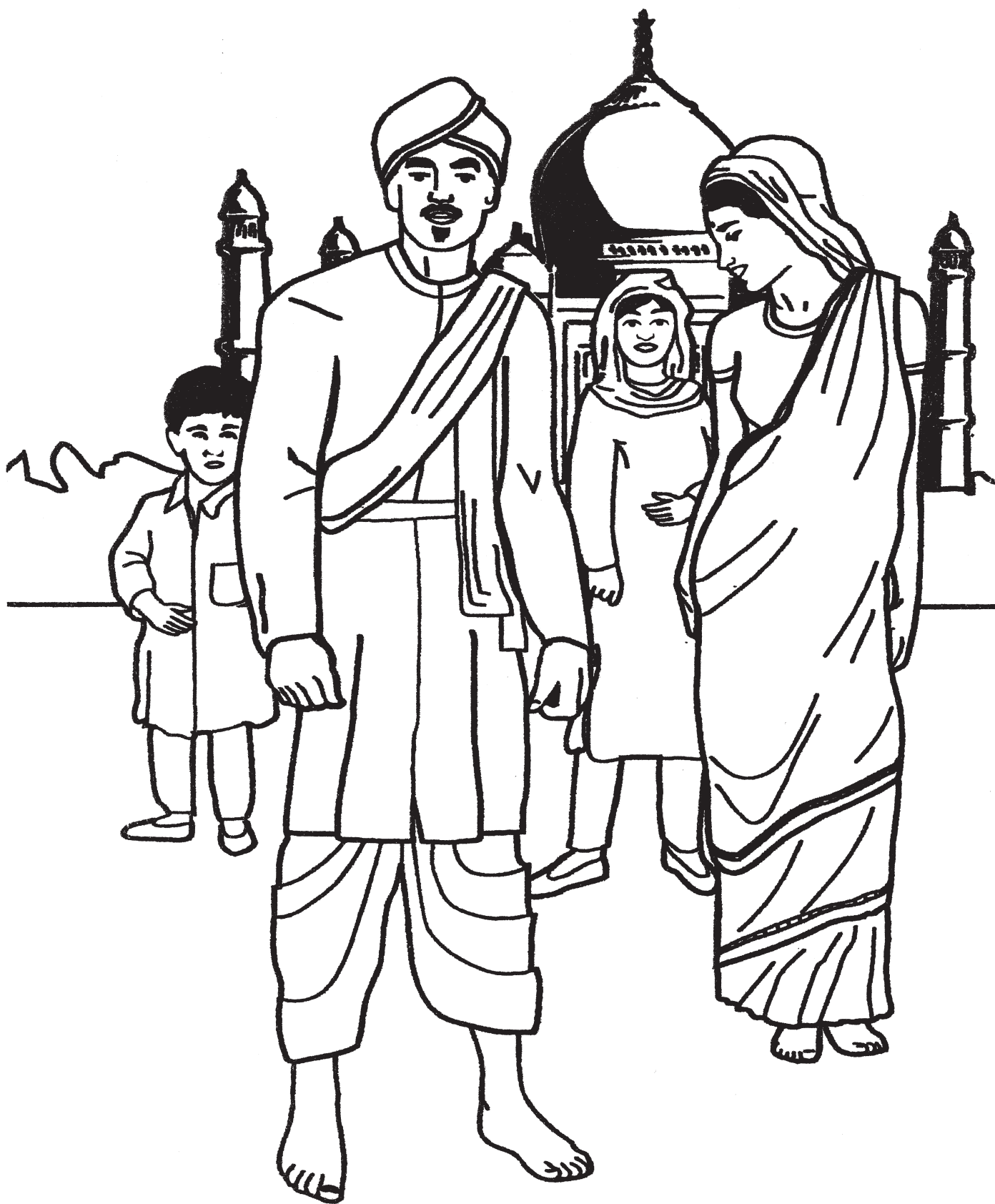

Pige fra Indien

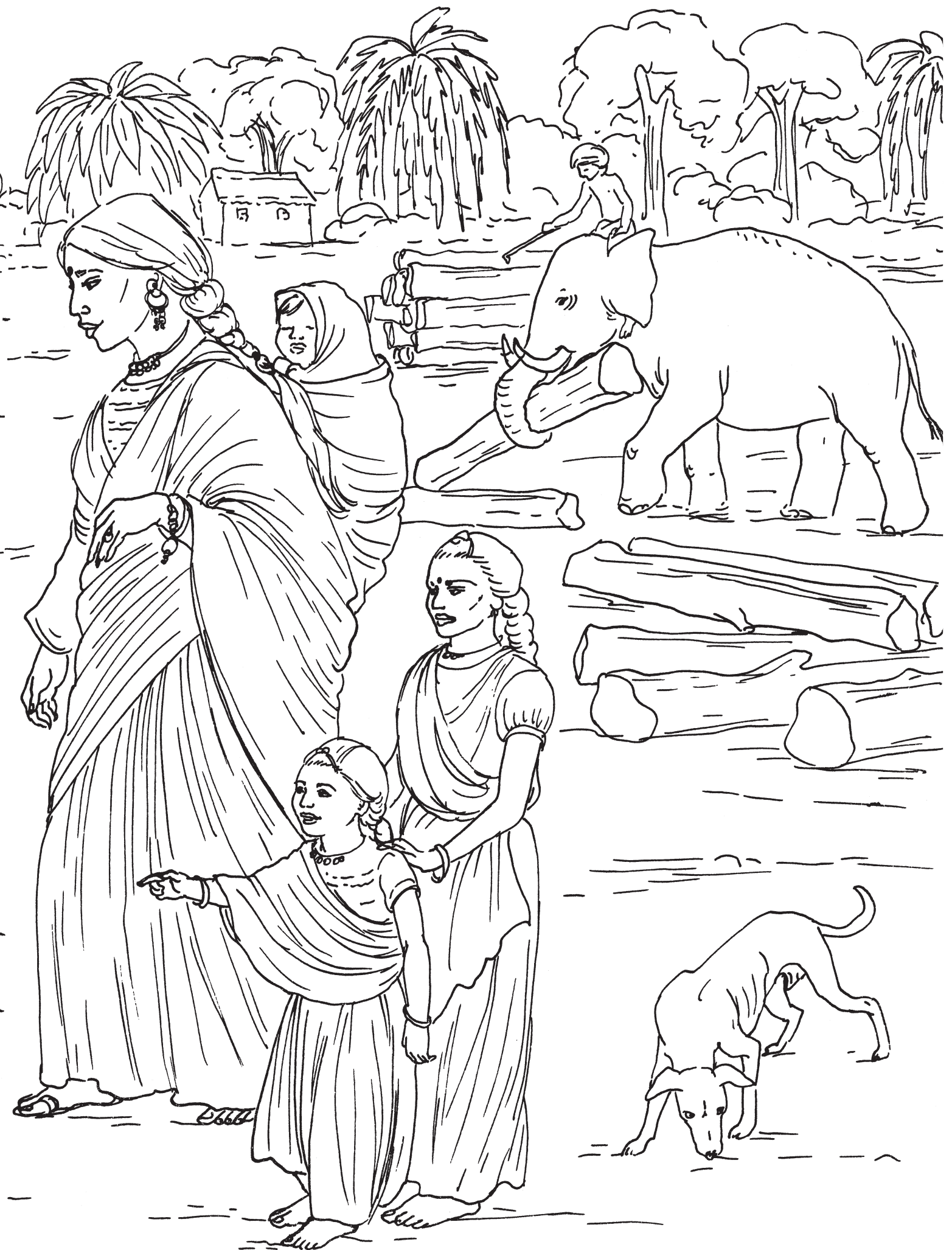

Indisk familie

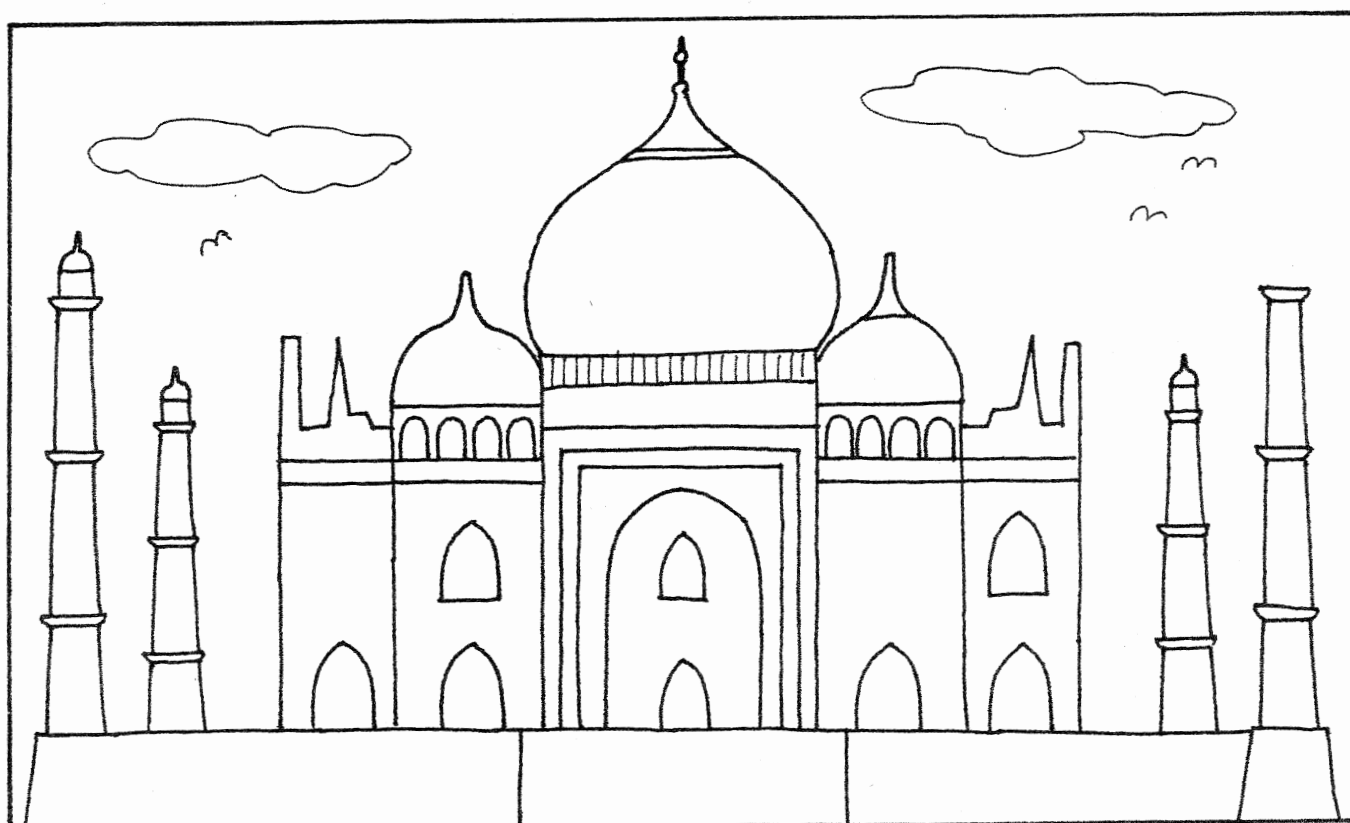
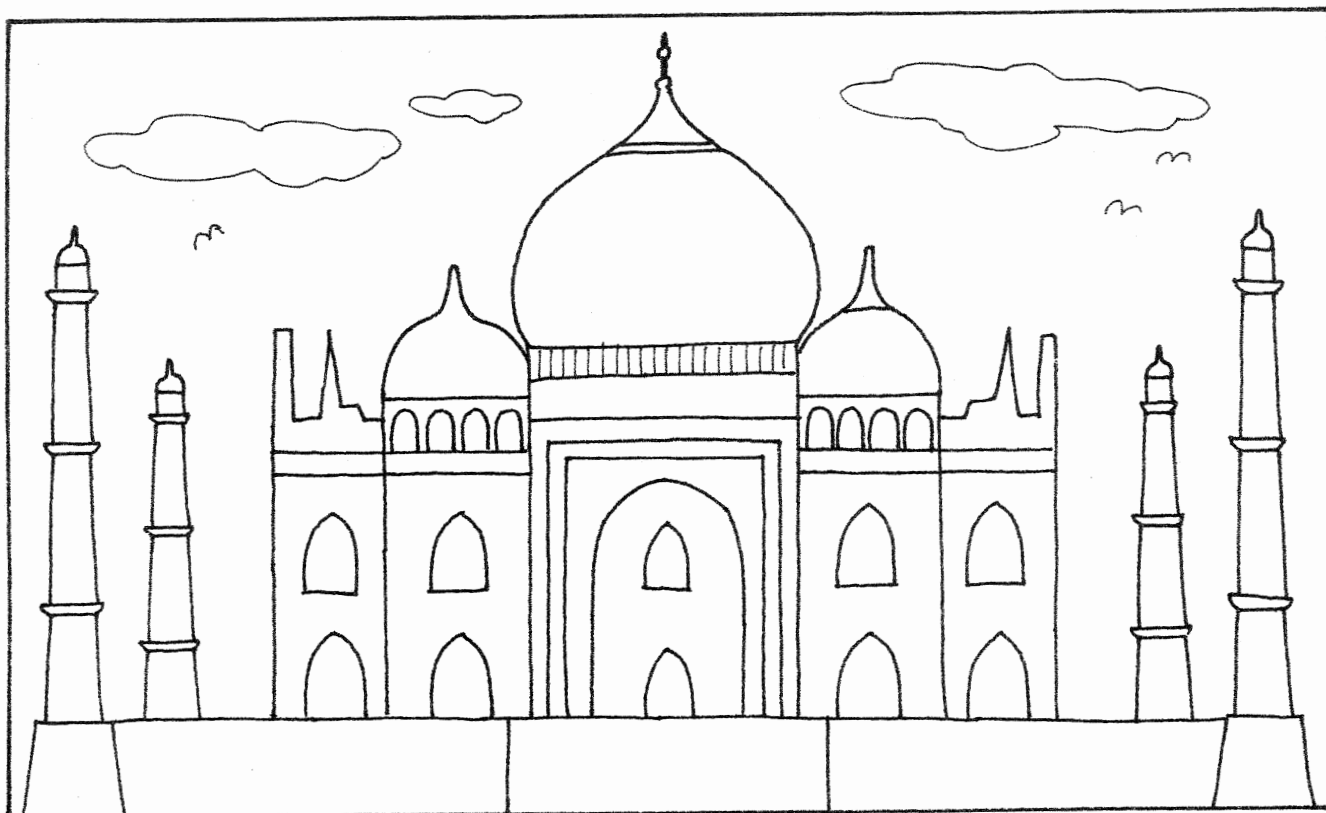

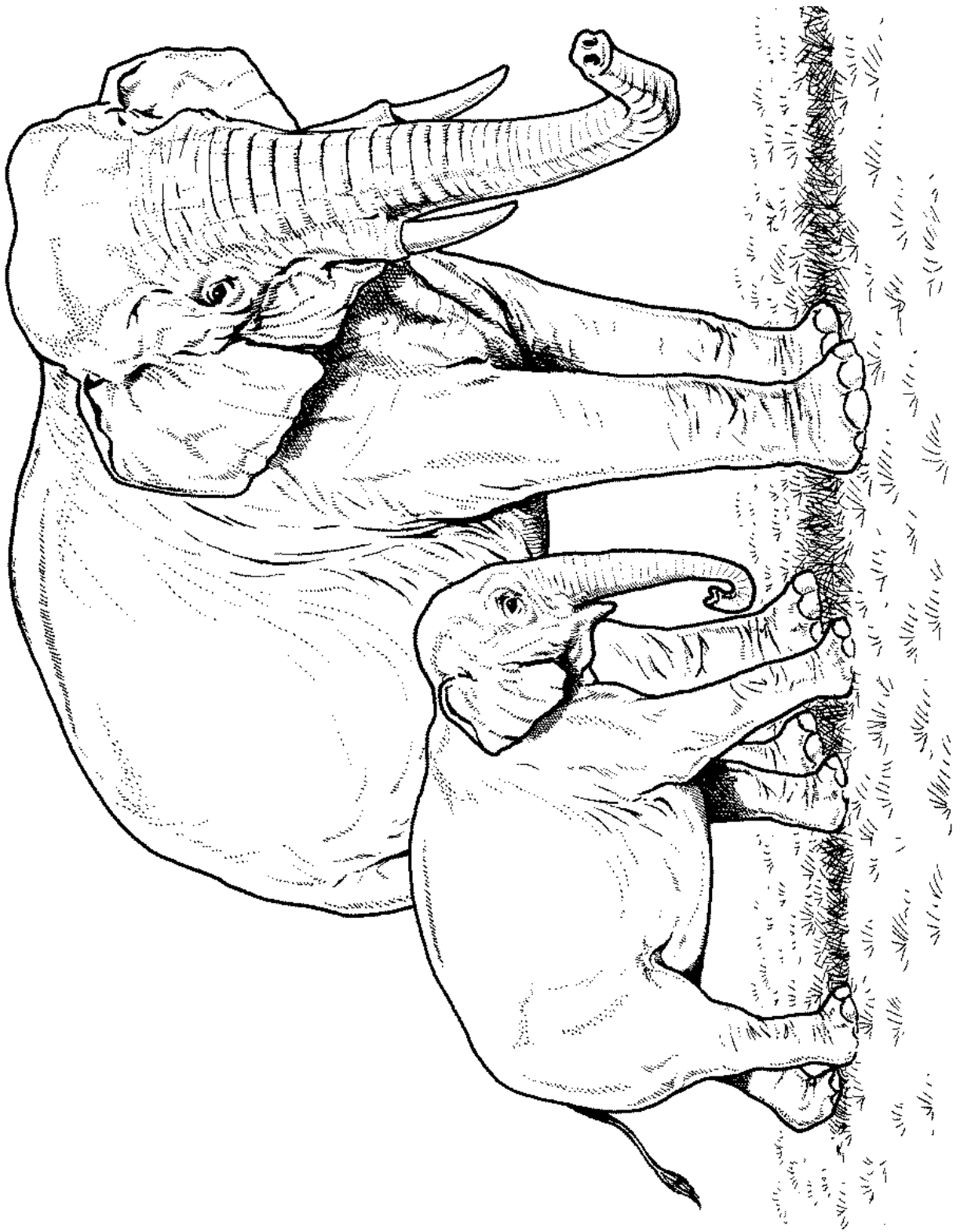

Taj Mahal

Taj Mahal i Indien er et af verdens smukkeste bygningsværker.
Find fem fejl på det nederste billede.

Missionsnyt:

- Adventistkirken har arbejdet i Sydasien i over 100 år. Der kommer nye medlemmer til gennem adventistiskolerne mange steder i landet.
- Mange af de missionærer, der først kom til Indien, rejste til de nordøstlige stater. I dag er befolkningen i denne del af Indien for det meste kristne, og det engelske sprog tales af de fleste mennesker.
- Indiens økonomi vokser hurtigt, men det er stadig et fattigt land. Mange mennesker er fattige, de får dårlig mad, og de bliver tit syge.
- For omkring 20 år siden var medlemstallet i Adventistkirken under 200.000. I dag er der mere end 1,1 millioner – 5 gange så mange. En ud af ca. 1.246 mennesker i Den Sydasiatiske Division er nu adventist.

LÆRERNE HJÆLPER

På forsiden af dette hæfte finder du et billede af Niharika.

Niharika på 11 år bor i et afsides hjørne af Indien. Hun bor hos sin lærer, der underviser i bibelhistorie. Læren er hverken en onkel, heller ikke hendes far og heller ikke en fætter. Niharika bor hos sin lærer, for den adventistiske skole hun går på, er ikke en kostskole.

Niharika er en af de 6 børn, der bor hos læren tæt ved Nagal adventistiskolen i det nordøstlige hjørne af Indien, tæt ved Myanmars grænse. Niharika, der går i 5. klasse, har boet hos denne familie i 3 år. Hendes forældre bor 250 km væk.

Niharika elsker Nagaland adventistiskolen. "Her har jeg lært at synge og bede," siger hun. "Jeg elsker at synge om Jesus og at høre bibelhistorier. En af de bedste historier, er historien om Josef."

Ligesom Josef

Niharika følte sig lidt som en Josef, da hendes forældre sendte hende til denne skole. Nogle af hendes forældres venner fortalte dem om denne skole, hvor man underviser på engelsk. De ønskede, at hun skulle lære engelsk, så de besluttede, at hun skulle gå på denne skole. For Niharika var det lige så langt hjemmefra, som for Josef, da han var i Egypten.

"Tanken om, at jeg skulle forlade mine forældre og mine venner, og bo hos en helt anden familie gjorde mig ked af det," siger Niharika. Men hun siger også, at det var spændende at hun skulle gå på en skole, hvor hun kunne lære engelsk.

Det første skoleår var svært for Niharika. Hun kæmpede for at lære engelsk, og derfor var det svært for hende at lave sine lektier. Hun kunne heller ikke sige så meget på engelsk, så hun syntes det var svært at få nye venner.

Men nu er hun god til engelsk. Hun har fået mange venner i skolen og hun går også til spejder og til andre aktiviteter for børn. "Jeg er ikke bange mere," siger hun, "og jeg har fået mange venner."

Nagaland adventistskolen er ikke en kostskole for børn, der bor langt væk. Det er et stort problem, fordi lærerne kun kan have nogle få elever boende i deres hjem. Lærerne siger, at skolen må sige nej til mange elever, der bor langt væk fra skolen.

En mand, der bor i Nagalands hovedstad, ville gerne sende sin nevø til skolen, men det tager 2½ time at køre hen til skolen. Men der kan ikke bo flere børn hos lærerne. Drengens onkel var meget skuffet. "Jeg ønsker, at min nevø skal gå på en adventistskole. Det er meget svært at holde sabbat, når man går på en anden skole," siger han.

Selvom der bor flest kristne i Nagaland, så er der mange mennesker, der misforstår den syvende dag, sabbatten. Derfor har børn fra adventisthjem store problemer i de offentlige skoler.

Niharika og de andre børn i Nagaland adventistskole blev meget begejstrede, da deres lærere fortalte dem, at der skulle bygges en kostafdeling på skolen, så børn, der bor langt væk, kan komme og bo på skolen.

Skolen, der åbnede i 2007, har 204 elever. Når kostafdelingen bliver færdig, så kan der komme flere elever til skolen.

Når du giver din kollekt i bibelklubben, så hjælper du børn i mange lande, så de kan blive elever på adventistskoler.

Hurtige fakta:

- Hindi og engelsk er de to officielle sprog i Indien. I hver af Indiens 18 stater har man tilladelse til at bestemme, hvilket sprog, der skal være det officielle. I regeringen, på skoler og universiteter taler man engelsk.
- Mere end 500 millioner mennesker taler hindi som deres første sprog, og mange millioner taler hindi som deres andet sprog.
- Adventistkirken har arbejdet i Sydasiens i mere end 100 år. Kirken vokser og er stærk, og det skyldes meget indflydelsen fra adventistiskolerne, der er oprettet i hele landet.
- I de sidste 20 år er i tusindvis af mennesker blevet adventister i Indien. I mange landsbyer er der hurtigt opstået menigheder, når folket har hørt om Guds kærlighed og magt. Mange af disse menigheder har ikke en kirke at tilbede i. De tilbeder i private hjem eller under et træ.

ET NYT NAVN

Når vi deler vores tro med andre, så kan de lære Jesus at kende.

Ramalaksmi er 10 år og går i 3. klasse. Rama bor i en by i den sydøstlige del af Indien.

I Ramas hjem bad man til afguder. Hendes bedsteforældre og oldeforældre bad til afguder. De havde billeder af afguderne i deres hjem, og før de bad til dem, så satte de blomster ved billederne og brændte røgelse. De ofrede også nogle gange en kylling til deres afguder. Ramalaksmi har fået navn efter to af familiens afguder.

Bed for mig

Ramas far var danser. Han dansede tit ved fester til ære for guderne. En dag faldt han og brækkede benet, så han ikke kunne gå. Der var nogen, der bar ham hen til en læge, der gav ham gips på benet. Ramas far måtte ikke støtte på benet i en måned. Han lå på sin måtte og Rama bragte ham hans mad og forsøgte at opmuntre ham og trøste ham.

Ramas mor hjalp far udenfor, så han kunne ligge på sin måtte og se folk gå forbi. Far lagde mærke til en mand, som han ikke kendte. Manden kom tit til landsbyen på besøg. En dag fandt far ud af, at manden var en kristen præst.

Næste gang far så præsten, kaldte han på ham. Rama sad ved siden af sin far og præsten kom over og hilste på dem.

"Jeg har set, at du besøger mange i vores landsby, og jeg har hørt, at du tjener en mægtig gud. Jeg beder dig om at bede til denne gud for mig. Jeg kan ikke gå. Bed din gud om at gøre mig rask, og så vil jeg tro på ham," sagde far.

Pastor Andrew sagde, at han gerne ville bede for far, men først fortalte han far, hvem Jesus er. Han fortalte om mirakler, som Jesus havde udført, mens han var her på jorden. Han fortalte, hvordan Jesus havde helbredt nogle syge i landsbyen længere henne af vejen. Så bad

pastor Andrew far om at lukke sine øjne, mens han bad for ham. Rama lukkede også sine øjne, mens præsten bad til Gud: "Fader, hvis det er din vilje, så helbred min ven, så han kan gå igen og prise dig. Lad hans helbredelse vidne om dig."

Da pastor Andrew havde bedt, lovede han at komme igen og bede for far. "Men," sagde han, "du må acceptere hvad der er Guds vilje med dig, om Gud vil eller ikke vil helbrede dig."

Far kan gå!

I løbet af de næste uger kom pastor Andrew tit og besøgte far og bad for ham. En dag, da pastor Andrew kom på besøg, så mødte han Ramas far, der kom gående hen imod ham.

"God dag, pastor!" sagde Ramas far. "Se, jeg kan gå igen! Jesus har helbredt mig! Jeg vil gerne hen i din kirke og takke Jesus! Jeg vil gerne bede til Jesus." Pastor Andrew priste Gud og fortalte Ramas far, hvornår der var gudstjeneste i kirken.

Landsbyen havde lejet et hus, de kunne bruge som kirke, og om sabbaten kom hele Ramas familie, for at tilbede Gud. Rama havde aldrig været i en kirke. Hendes familie havde altid bedt til deres afguder derhjemme eller i et tempel tæt ved deres hus. Rama kunne godt lide at være i kirke

Hun syntes det var rigtig dejligt at komme i bibelklub og synge sange om Jesus. Rama havde aldrig prøvet at synge sange til sine afguder.

Da gudstjenesten begyndte, så rejste far sig op, og fortalte hvordan Gud havde helbredt ham. Han fortalte, at han havde lovet Gud, at han aldrig mere ville danse for at tjene penge, hvis Gud helbredte ham.

Rama drog et dybt suk. Når far dansede, så tjente han mange penge. Hvis han ikke mere ville danse, så ville familien blive fattig. Hvad skulle de gøre? Hvordan skulle de få penge til at købe mad for?

Gud sørgede for, at far fik arbejde på en gård, og selvom familien ikke har så mange penge, som de havde før, så er de meget gladere, for nu bor Jesus i deres hjerter.

Et nyt navn

Da Ramas forældre blev kristne, så gav præsten dem nye kristne navne. Rama må vente to år, så kan hun også blive døbt og få et nyt navn. Hun venter med længsel på at skifte sit navn med et nyt kristent navn. Hun vil gerne have et kristent navn, i stedet for navnet på to afguder, som hendes forældre har bedt til. Hun vil gerne have et navn, så alle ved, at hun tilbeder den levende Gud, der bor i himlen.

Hurtige fakta:

- I Indien bor der ca. 1,4 milliarder mennesker. Der er ca. 1,61 millioner adventister i landet, ud af 1.272 mennesker, er der 1 adventist.
- Kongekobraen er verdens længste giftslange. Den kan blive 5½ meter lang. Den bor i skovene i Indien og den sydlige del af Asien. Normalt søger den ikke kontakt med mennesker, og den angriber kun, hvis den føler sig truet. Giften er dødelig, og hvis man ikke får lægehjælp meget hurtigt, så dør man.
- Kongekobraen er slangetæmmernes yndlingslange i Asien. Kongekobraen kan godt høre, men den er afhængig af vibrationerne i jorden. Det er slangetæmmernes bevægelser, når han spiller på sin fløjte, der lokker kobraslangen, det er ikke den musik han spiller, slangen reagerer på.

MOR OG KONGEKOBRAEN

Lakshimi og hendes mor var ude i skoven, tæt ved deres hus i det sydlige Indien. De ledte efter brænde, som de ville sælge på markedet. Da mor bøjede sig for at tage et stykke træ, så hun en myretue i nærheden. Mor vidste, at kongekobraen tit bor i en myretue. Mor tilbød kongekobraen som en gud, så hun tog sin flaske med mælk og hældte mælken ud over myretuen. Så gik hun et skridt tilbage, lukkede øjnene og begyndte at bede ganske stille.

Mens hun stadigvæk bad, krøb en kongekobra ud af myretuen på vej hen mod mor. Slangen hvæsedede og snoede sig om mors venstre ben og bed med sine hugtænder i mors ben. Først da skreg mor.

Lakshimi kom løbende og så slangen på sin mors ben. Hun kikkede sig omkring, men der var ingen i nærheden, der kunne hjælpe dem. Hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre, men hun huskede, at lærerne i skolen havde sagt til dem, at de skulle bede til Jesus, når de havde brug for hjælp.

"Mor! Mor!" råbte Lakshimi. "Bed! Sig, Jesus red mig!"

Mor holdt op med at skribe og gentog: "Jesus red mig! Jesus red mig!" Mens hun bad gled slangen ned af hendes ben og forsvandt ind i myretuen.

Mor rev et stykke af sin sari og bandt det stramt om benet, lige over det sted, hvor slangen havde bidt hende. Det gjorde mor for at hindre giften i at sprede sig med blodet til resten af kroppen. Så skyndte mor og Lakshimi sig hjem.

Den Gud, der reddede mor

Da de to nåede hjem, satte mor sig ned og undersøgte sit ben. Hun var meget overrasket over, at benet slet ikke var rødt og hævet, og hun følte sig ikke dårlig, efter hun havde brugt benene for at skynde sig at komme hjem. Når man går, så løber blodet hurtigere gennem kroppen og også gennem benene. Slangegiften spredes med blodet. Derfor var mor meget forbavset over, at hun slet ikke følte sig dårlig og benet så fint ud. Ingen rødme og hævelse.

Hun havde aldrig før hørt om nogen, der overlevede at blive bidt af en kongekobra. Men hun følte sig godt tilpas. Hun vaskede biddet og satte sig ned for at hvile sig.

"Hvordan vidste du, at du skulle bede Jesus om at redde mig?" spurgte mor. Mor vidste godt, at den kostskole, som Lakshimi gik på, var en kristen skole, men mor vidste næsten ingenting om Gud. Hun vidste slet ikke, at skolen fandtes, før en dag hun kørte med en bus. En mand tilbød hende sin siddeplads og de begyndte at tale sammen. Manden fortalte så, at han var præst og så fortalte han om James Memorial Higer Secondary School. (James Memorial Gymnasium) Manden tilbød også at hjælpe med at betale skolepenge for Lakshimi!

Mor sagde tak, og Lakshimi blev elev på den gode skole. Nu udspurgte mor Lakshimi om den Gud, som hed Jesus, og som lige havde reddet hendes liv, efter den giftige slange havde bidt hende.

"Han er hele universets Gud," sagde Lakshimi. "Det er så godt at tilbede den Gud, der har skabt hele verden, i stedet for at tilbede de væsener, som bor på jorden." Mor nikkede langsomt.

Lakshimi fortalte mor alt det hun kunne huske om Jesus, mens de to sad sammen i skyggen.

Det brede sig som en løbeild, at Lakshimis mor var blevet bidt af en kongekobra, og folk var meget overraskede over, at hun stadigvæk levede. De kunne se slangebiddet på hendes ben, og det var bevis nok, så de kunne forstå, at hendes liv var blevet reddet af en Gud, der var mægtigere end nogen af de guder, som de havde tilbedt.

Lakshimi lærte sin mor at bede og at læse i Bibelen. I dag stoler mor helt på Gud. Hver sabbat inviterer hun sine naboer til at gå med til den lille adventistkirke i landsbyen. Lakshimi lærer stadigvæk mere om Gud i skolen.

Vil du bede for denne skole, og for eleverne der? Og husk, når du giver din kollekt i bibelklubben, så hjælper du skoler rundt i hele verden, der har brug for penge, så de kan få flere klasseværelser og kostskolebygninger.

Hurtige fakta:

- Indien er en kultur, hvor familier holder sammen. Ofte bor 3 generationer i det samme hus eller meget tæt på hinanden. Bedsteforældrene passer tit børnebørnene, mens forældrene er på arbejde, enten ude på marken eller måske på et kontor.
- Specielt hos hinduer er det almindeligt at tilbede i sit eget hjem. I et værelse i huset, eller i et hjørne af et værelse, står statuer af familiens gud eller guder.

DEN UNGE SKAKMESTER

En kvinde fortalte sine forældre om Jesus. Nu fortæller Santosh det videre.

I dag skal vi møde en dreng, der bor i den sydlige del af Indien. Han hedder Santosh. Santosh kan godt lide at gå i skole. Han kan især godt lide matematik. Når han har fri, så kan du finde ham ved et bord, så spiller han sit favorit spil: skak. Hvis man skal spille skak, skal man tænke meget. Hans onkel lærte ham at spille, da han var 6 år, og nu kan Santosh slå sin onkel! Santosh er så god til at spille, at han allerede har vundet nogle skak konkurrencer.

Familieproblemer

Santosh familie har bedt til afguder, lige indtil sidste år. Når Santosh spillede en skakkamp, så havde han en af sine afguder i en kæde om halsen. Han troede, at hans gud kunne hjælpe ham med at vinde skakkampen. Men en dag fandt han ud af, at der var en gud, der var meget stærkere, end nogen af hans families afguder.

Santosh familie levede af at sælge ris, men så kom der en ny lov, som tvang dem til at sælge ris til regeringen, så Santosh' forældre mistede deres arbejde. De flyttede ind til Santosh's bedsteforældre, for de kunne ikke finde arbejde. De var meget kedede af det, og Santosh så tit sin mor græde.

Så en dag kom hans forældre smilende hjem. De havde ikke fået arbejde, men de havde mødt en dame, der fortalte dem om en gud, som de slet ikke kendte. Damen bad endda sin gud om at hjælpe Santosh' forældre med at finde arbejde og lykke. Damen inviterede dem til at besøge hendes kirke, så de kunne lære mere om hendes gud. Ved I hvem den gud er? Ja! Det er Jesus.

Santosh' far og mor besøgte damens kirke den næste sabbat. De kunne godt lide den måde de kristne tilbeder deres Gud på. Ikke længe efter kom deres nye ven Sahira og besøgte dem i deres hjem. Hun begyndte at komme regelmæssig, for at lære dem om Jesus.

Santosh lyttede, når Sahira fortalte hans forældre om Gud. Han lærte, at Jesus kunne helbrede de syge, ja han kunne endda gøre døde levende igen. En dag tog Sahira præsten med, da hun kom på besøg. Santosh fandt ud af, at præsten havde en søn på hans alder, og de to drenge blev hurtigt gode venner.

Ulykken

En dag besøgte Santosh og hans bedstefar præsten. Mens de voksne snakkede nedeunder, gik Santosh op oven på, for at lege med sin nye ven. Præstens hus havde et fladt tag, med en lav mur omkring. Børnene spillede cricket, men da Santosh rakte ud efter en bold, så faldt han baglæns ud over muren.

Da Santosh faldt, råbte han: "Herre, red mig!" Han ramte nogle elektriske ledninger, og faldt så ned på jorden. Santosh følte en skarp smerte løbe igennem sit ben. De voksne kom styrtende for at se til ham. Santosh stønnede og alle undrede sig over, at han havde overlevet faldet.

Præsten kørte hurtigt Santosh til hospitalet, hvor lægerne satte hans brækkede ben sammen. Santosh fortalte præsten, at han var sikker på, at Gud havde reddet hans liv.

Senere, da præsten besøgte Santosh på hospitalet, så fandt han Santosh' slægtninge stående grædende omkring sengen. Santosh blev opereret og han var på hospitalet i 2 uger. I al den tid skældte Santoshs onkler og tanter ud på hans forældre, fordi de var gået til en kristen kirke. "Se nu, hvad der er sket, fordi I har forladt jeres guder!" sagde de. Santosh hørte dem og sagde: "Nej! Vores Gud reddede mig fra noget endnu værre, og vi ønsker at tro på ham!" Santosh fortalte alle, der besøgte ham, om Jesus, og han opmuntrede sine forældre til at blive ved med at tro på Jesus.

Ikke flere afguder

Da Santosh kom hjem fra hospitalet, havde hans forældre fjernet alle afguderne fra deres hjem. Hans bedsteforældre, der havde haft så meget imod kristne, begyndte at gå i kirke sammen med dem.

Santosh var ikke i skole i 3 måneder, på grund af ulykken, og han har stadigvæk brug for hjælp med at gå. Men han tror fuldt og fast på, at Gud vil helbrede ham, og når han bliver helt rask, så vil det vise andre, at Jesus er mægtigere end de afguder, som de plejede at bede til.

Santosh læser Bibelen sammen med nogle af sine slægtninge. Han lytter, når præsten giver bibelstudier, og så fortæller han sine slægtninge, hvad der står i Bibelen.

En del af Santosh' onkler og tanter er begyndt at komme i kirke, fordi Santosh fortæller om sin tro på Jesus. En efter en fjerner Santoshs slægtninge deres afguder fra deres hjem. I stedet for gør de plads til Jesus i deres hjerter.

Vi kan alle dele vores tro på Jesus, med vores venner og bekendte, ligesom Santosh gør. Prøv i denne uge, om du kan fortælle en, der er ked af det, at Gud elsker ham.

Hurtige fakta:

- Indien er det syvendestørste land i verden, men det er det land, hvor der bor næstflest mennesker – kun overgået af Kina.
- Indiens meste berømte bygningsværk er Taj Mahal, der blev bygget i 1600-tallet af en stor kejser, til ære for hans yndlingskone. (Se farveark midt i bladet)
- Indiens nationalfugl er påfuglen, og nationaldyret er tigreren.

EN OVERRASKET LÆGE

Lægen troede ikke, at Renita ville overleve. Den 13-årige pige var bevidstløs, og hendes hjerte slog næsten ikke, da hun blev indlagt på hospitalet i Bengaluru i Indien.

“Hun kan dø hvert øjeblik,” sagde lægen til hendes forældre. “Men vi skal nok gøre det bedste, vi kan, for hende.”

Omkring 100 medlemmer fra Renitas kirke skyndte sig hen til hospitalet. De trøstede hendes forældre udenfor intesivafdelingen, hvor Renita lå. Mange af medlemmerne knælede ned på det kolde gulv og bad. Andre gik tilbage til kirken for at bede.

Den næste dag kom præster og medlemmer fra 15 adventistkirker i Bengaluru hen til hospitalet for at bede for Renita. Renitas tante kom også, og hun havde en stor tro. Hun sagde til lægerne: “I skal bare gøre jeres bedste. Min Gud vil gøre resten.”

Lægen på hospitalet troede ikke på Gud, og han så meget misfornøjet ud, da han hørte Ruth Marys ord. Renitas venner bad for hende i skolen. Skoleinspektøren organiserede bedegrupper. Den 3. dag var lægen stadigvæk ikke sikker på, at Renita ville overleve. Men tante Ruth Mary var ikke i tvivl. Hun sagde: “De skal bare gøre Deres bedste. Min Gud vil gøre resten.” Nu var lægen virkelig irriteret. Han spekulerede på, hvordan Ruth Mary kunne have så megen tiltro til en usynlig Gud. Kirkens medlemmer blev ved med at bede. Der gik 4 dage, 5 dage, 10 dage, og på den 11. dag åbnede Renita sine øjne. Ruth Mary, der havde fastet og bedt i 10 dage, var meget glad.

Hun sagde igen til lægen: “De skal bare gøre Deres bedste, min Gud vil gøre resten.” Lægen var stadigvæk meget irriteret. Han var også en lille smule vred. Renita fik det bedre og bedre for hver dag, der gik. På den 15. dag besluttede lægen at lave en lille operation på hendes hals, for at hun bedre kunne spise. Men tante Ruth Mary kunne ikke lide det. “Hun synger for Gud i kirken,” sagde tanten, “og hvis De gør dette, så mister hun sin sangstemme.” Lægen bestemte sig for at vente i nogle dage. Den næste dag, kunne han ikke tro sine egne øjne. Renita var blevet så rask, at hun ikke behøvede operationen. Lægen vendte sig mod Ruth Mary og sagde: “Du snakkede hele tiden om din Gud, nu kan jeg se, at din Gud har reddet Renita. Gå og tak din Gud.”

Nyheden om Renitas mirakuløse helbredelse spredtes til hele hospitalet. Andre patienter og deres familier var forbløffede over at se det fantastiske svar på alle bønnerne, og mange bad om forbøn. Den aften blev Renita flyttet til en almindelig sengeafdeling. En måned efter blev

hun udskrevet fra hospitalet. Efterfølgende besøgte hun alle 15 adventistkirker i Bengaluru og fortalte om sin erfaring.

”Jeg står her, som et levende bevis på Guds store nåde, der har givet mig mit liv tilbage. Jeg vil gerne takke alle, for jeres bønner for mig. Jeg var ikke her, hvis I ikke havde bedt for mig. Når vi beder til Gud, er alt muligt.”

Vores kollekt hjælper med at bygge kirker og skoler forskellige steder i verden, så mange flere kan høre om, hvad Jesus har gjort for os – og at han ønsker at være vores bedste ven.

Livline-ekspressen

Livline-ekspressen (Lifeline Express) eller Jeevan Rekha Express, er et hospitalstog, som har kørt i Indien siden 1991. Toget kører på Indiens jernbanelinje til utilgængelige områder, hvor det ellers er meget svært at få lægehjælp. Der er 2 operationsstuer med i alt 5 operationsborde på toget. Der er også en 6-sengs stue, hvor man kan ligge efter operationerne, indtil man får det bedre. Toget har desuden en øjenklinik, en tandlægeklinik og et laboratorium. Der er også en røntgenafdeling. Til dem, der arbejder på hospitalstoget, er der værelser og køkkenfaciliteter – der er plads til 12 personer. Lægerne foretager bl.a. ortopædiske operationer, øjenoperationer, operationer for næse-gane spalte og også for brandsår.

Hurtige fakta:

- Indien er et meget tæt befolket land. Det er det syvendestørste land i verden, og der bor mere end en milliard mennesker i landet.
- Indien har facon som en diamant. Mod nord grænser Indien op til Pakistan, Nepal og Butan, og mod øst til Bangladesh og Myanmar, tidligere kaldet Burma.
- Indien er et af de få lande, hvor der bor elefanter. Den indiske elefant er noget mindre end den afrikanske, og dens ører er mindre. I Indien har man i mange hundrede år trænet elefanter, så de kan hjælpe med tungt arbejde.

RENUS SANG

Den 10-årige Renu kikkede ud af døren på de to fremmede, der kom gående op imod huset. Gad vide, hvem det er? Tænkte Renu. Jeg har aldrig før set dem, her i vores landsby.

Den unge mand og den unge dame smilede, da de så Renu. "Hej! Er din mor hjemme?" spurgte den unge dame.

Renu løb ind i huset og kaldte: "Mor! Mor! Der er kommet nogen for at besøge dig!" Renus mor tørrede melet af hænderne, da hun gik ud af køkkenet, hvor hun var ved at lave chapatis til deres middagsmad.

Hun hilste på gæsterne med den traditionelle hilsen: "Namaste" (demonstrer denne hilsen, idet du lægger håndfladerne sammen, som i en bøn, og bøjer dig let fremover).

"Vi hedder Sharan og Sonia," sagde den unge mand. "Vi besøger alle folk her i landsbyen, og vi vil gerne bede sammen med jer, om det, I har brug for. Vi har hørt, at din mand er syg. Må vi bede for ham?"

Bøn for far

Renus mor nikkede og ledte dem hen til soveværelset, hvor hendes mand lå på en feltseng. "Der er kommet besøg til dig," sagde hun. Hendes mand satte sig op og smilede blegt.

Renu sad på sengen ved siden af sin far. Hendes mor hentede stole til gæsterne. "Jeg hedder Sharan, og dette er min kone Sonia," sagde den unge mand. "Vi er kristne, og vi går fra hus til hus for at bede med folk her i landsbyen. Vi hørte, at du var syg, og vi vil gerne bede Gud om at gøre dig rask, hvis der er hans vilje."

"Jeg har haft problemer med mit hjerte, siden jeg var 8 år," sagde Renus far. Det har været meget slemt i den sidste tid, og lægerne kan ikke gøre noget for at hjælpe mig. De siger, at jeg ikke kan leve ret længe." Far stoppede, og lagde armen om Renu. "Jeg elsker min lille pige meget højt og jeg er så ked af, at hun skal vokse op uden en far."

"Vi tilbeder Jesus Kristus, den store læge," sagde Sharan. "Han har magten i himlen og på jorden. Hvis det er hans vilje, og hvis du tror på det, så kan han helbrede dig!"

"Jeg tror på Gud," sagde Renus far. "Jeg ved ikke ret meget om Jesus Kristus. Men jeg vil meget gerne have, at I beder for mig. Jeg har brug for al den hjælp, som jeg kan få."

Den unge mand bad en enkel bøn for Renus far, og så gik de videre. De kom hver dag og bad for Renus familie. Det virkede, som om far fik det lidt bedre, men han måtte stadigvæk blive i sengen. Renu begyndte at glæde sig til at få besøg af Sharan og Sonia.

Renus sang

En dag sagde Sharan til Renu: "Vi skal have nogle specielle møder for børn her i landsbyen. Vi fortæller historier, vi skal synge, lege og lave spændende ting sammen. Har du lyst til at komme?"

Renus øjne strålede. "Ja!" sagde hun. "Jeg vil gerne komme, hvis jeg må for mor og far." Renu spurgte sine forældre, og hun fik lov til at gå til børnemøderne.

Renu elskede historierne, sangene og huskeversene fra Bibelen, som hun lærte. Hver dag skyndte hun sig hjem og fortalte historierne til sin far. Så sagde hun bibelversene, og hun sang de sange, som hun havde lært.

"Syng den sang igen!" sagde hendes far. "Jeg elsker at høre de sange, de gør mig så glad!"

Fars drøm

En nat, da far lå vågen i sin seng, tænkte han på de sange, som Renu havde sunget for ham om aftenen. Hver sang fyldte hans hjerte med håb. Han faldt i søvn med sangens ord og toner i sit hoved.

Den nat drømte han, at der stod en ved siden af hans seng. Personen rakte hånden ud og rørte ved hans hjerte. Det var som om et stærkt lys løb langs med hans krop. Han troede, at personen, der stod ved hans seng, var Jesus Kristus.

Den næste morgen fortalte far Renu og mor om sin drøm. "Jeg har det vidunderligt!" sagde far. "Jeg har ingen smerter! Jeg tror, at Jesus Kristus har helbredt mig!"

Senere den samme dag kom Sharan og Sonia på besøg. De blev meget overraskede over, at se far sidde oppe og vente på dem. De blev begejstrede, da far fortalte dem, hvad der var sket. Så sagde far: "Min kone og jeg vil gerne være kristne. Fortæl os noget mere om Jesus!"

Et stykke tid efter blev Renus far og mor døbt. Nu tilbeder de Gud hver sabbat, sammen med deres venner, Sharan og Sonia. De priser Gud, fordi han kan helbrede kroppen og give dem troen på ham i deres hjerter.

Hurtige fakta:

- Mange tusinde mennesker i Indien er blevet adventister i de sidste 20 år. I dag er der mere end 1,1 million adventister i Indien.
- Mange menigheder har ikke en kirke, så mange samles i private hjem, eller under et træ. En del af kollekten fra den 13. sabbat vil hjælpe disse mennesker, så de kan få bygget en kirke.
- I Den Sydasiatiske Division tales der mere end 1600 sprog og dialekter, men engelsk og hindi er de sprog, der bruges mest i Indien.

YASIAHS MIRAKEL

Den 10-årige Yasiah lå på sin bambus måtte på gulvet i familiens lille hus. Familien lavede sten af mudder, som de tørrede i solen, så byggede de et hus, og mudderet bandt stene sammen.

Yasiah lå og kikkede på sin mor, der fejede gulvet. Så lavede hun en blanding af kokasser og vand og spredte det ud over gulvet. Når det blev tørt, så skinnede gulvet, og det holdt myg og andet kryb væk fra huset.

Yasiahs mor gik udenfor og begyndt at male chilis, løg, hvidløg og nogle blade, mellem to sten. Hun lavede en pesto til familiens ris, som de skulle have til aftensmad.

Yasiah kravlede hen til døren og så sin mor løfte vandkrukken op på sin skulder, for at gå til landsbyens brønd for at hente vand. Yasiah ønskede sådan, at han kunne løbe med og hjælpe sin mor, ligesom alle de andre børn gjorde, men det kunne han ikke. Da han var lille, fik han en væmmelig sygdom, kaldet polio, børnelammelse. Resultatet var, at hans ben ikke var stærke nok til at bære ham.

"Mor, vil jeg altid være en krøbling?" spurgte Yasiah.

"Ja," sagde mor. "Hvis Gud ikke gør et mirakel." Yasiah vidste godt, at hans mor var meget ked af, at han ikke kunne gå. "Men nu må du bare være tilfreds og glad, Yasiah," sagde mor.

"Du sagde, at Gud måske ville udføre et mirakel for mig," sagde Yasiah forhåbningsfuldt. "Kunne vi bede en præst om at bede sammen med os om et mirakel?"

"Lige siden missionærerne forlod vores landsby, har vi ikke haft nogen præst, der kan bede sammen med os," sagde mor.

Gode nyheder til Yasiah

Et par dage efter kom Yasiahs far hjem med gode nyheder. "Der er en præst, der besøger en landsby 15 km. herfra," sagde far. "Der er nogle her fra landsbyen, der er gået derhen for at tale med ham og bede ham om at besøge vores landsby. De siger han tilhører syvendedags adventisterne, og han er en god mand."

Yasiahs øjne lyste. "Måske kan præsten komme og bede sammen med os, så jeg kan gå igen," sagde han.

Præsten kom hjem til Yasiah og bad for ham. Så sagde præsten til Yasiahs far: "Du skulle tage din dreng ind til byen, hvor vi holder nogle specielle møder. Bed præsterne der, om at bede for din søn."

Far og nogle af mændene fra landsbyen bar Yasiah hen til busstoppestedet, og de kørte ind til byen. De fandt adventistpræsterne, og de bad dem om at bede for Yasiah. Da de havde bedt, sagde en af præsterne: "Du skal tro på Jesus Kristus og hans kraft, og så tror jeg, du vil kunne gå igen."

Yasiah var så lykkelig! Han var sikker på, at Jesus ville helbrede hans ben, så han kunne gå igen. "Hvornår sker det?" spurgte han sin far. "Bliver der i morgen?"

Miraklet

"Det ved jeg ikke, min søn. Du må stole på Jesus. Han ved, hvad der er bedst for dig!" sagde hans far.

Den næste morgen, da Yasiah var alene, så prøvede han at trække sig op at stå. Det lykkedes! Han kunne stå op! "Ja, Jesus!" hviskede han. "Jeg tror på, at du vil helbrede mine ben!"

Efter den dag trak Yasiah sig op at stå mange gange hver dag. Han kunne mærke, at hans ben blev stærkere og stærkere. Kort tid efter kunne han gå nogle få skridt.

"Se, far!" kaldte han en aften, da hans far kom hjem fra arbejdet ude på marken. "Jeg kan stå op, og jeg kan gå, hvis jeg holder fast i noget!"

"Ja, Gud har besvaret dine bønner," sagde far. "I morgen vil jeg snitte en stok til dig, som du kan støtte dig til, når du går."

Nu er der fart på Yasiah. Han øver sig i at gå med sin stok. Det varede ikke så længe, så kunne han hente ting til sin mor, og han kunne hjælpe hende med at hente vand. Han hjalp også sin far ude på marken.

Kom og undervis os

Da folkene i landsbyen hørte, at Yasiah var blevet helbredet, så tiggede de adventistpræsten om at komme til deres landsby og fortælle dem om Jesus. De ville så gerne lære mere om Bibelen, som er Guds ord.

Nu går Yasiah sammen med sine forældre til den lille kirke, der er lavet af mudder, og som har palmeblade som tag. Kirken ligger tæt ved brønden. Inde i kirken sidder folk på jorden og lytter til Guds ord.

Hurtige fakta:

- Indtil 2008 var Nepal et kongerige.
- Monarkiet blev afskaffet 28. maj 2008, og nu er Nepal en republik.
- Verdens højeste bjerg, Mount Everest, lokalt kendt som Sagamatha, ligger på grænsen mellem Nepal og Kina.
- Hovedstaden hedder Katamandu, og det officielle sprog er nepalesisk.

EN MISSIONÆRS SPECIELLE GAVE

En missionærfamilie fik venner i en Nepalesisk landsby. Da de skulle forlade stedet, blev deres indflydelse ved med at påvirke to unge piger.

Kabita og Gita er søstre. De bor i en by, ikke ret langt fra Kathmandu, som er hovedstaden i Nepal. (Lad et barn finde det på et kort eller en globus) Nepal er et lille land, men det har de højeste bjerge i hele verden.

Ligesom de fleste piger i Nepal, så kan pigerne lide at lege, når de ikke hjælper deres forældre. Men når det er tid til at plante og høste ris, så arbejder hele familien i marken, indtil risen er tørret og kommet på plads i deres hjem. Ris er den vigtigste mad i Nepal, og mange familier må selv dyrke den.

Nye naboer

Da Kabita og Gita var små, kom der en missionær til deres landsby. Missionærens pige, Jenny, inviterede pigerne til at komme og lege hjemme hos hende. Nogle gange fortalte Jennys far bibelhistorier for pigerne og lærte dem at synge sange om Jesus. Det kunne Kabita og Gita godt lide, for hjemme i deres familie sang man ikke, når man tilbad guderne. Kabita og Gitas familie havde ikke noget imod, at pigerne var meget sammen med Jenny, for de vidste, at missionærerne kunne lære deres piger gode ting.

Så en dag så Kabita og Gita, at missionærerne var ved at pakke deres ting i store kasser. "Hvor skal I hen?" spurgte pigerne. Jenny forklarede, at de skulle forlade Nepal, fordi der var uroligheder i landet, ikke så langt fra, hvor de boede. Pigerne omfavnede Jenny og sagde, at de aldrig ville glemme hende, og de ville aldrig glemme bibelhistorierne og sangene, som de havde lært. De var meget kedede af det, da deres naboer forlod landsbyen, men når de sang de sange, som missionærerne havde lært dem, så havde de det bedre. Sange hjalp dem, så de ikke glemte Jesus.

Lad os bede

En dag kom politiet og arresterede Kabita og Gitas far og tog ham med og satte ham i fængsel. Kabita vidste, at hendes mor var meget bekymret, og så huskede hun på, at Jesus hører vores bønner og vil hjælpe os, hvis vi beder ham om det. Hun sagde til sin mor, at hun skulle bede Jesus om hjælp, så mor og pigerne bad Jesus om at hjælpe far, så han kunne komme ud af fængslet. Far blev kort efter løsladt. Familien var lykkelig over, at Gud havde besvaret deres bøn.

En ny skole

Før missionærene rejste hjem, havde de fortalt Kabita om en adventist kostskole i Kathmandu, som er hovedstaden. Missionæren havde lovet at finde nogen, der ville betale hendes skolepenge, og derfor blev Kabita elev på skolen

Kabita elskede at gå i skole og da Gita var gammel nok, blev hun også elev på skolen. Nu går søstrene i den samme skole og de lærer mere om Jesus hver dag. "Vi er så glade for at gå i skole her," siger Kabita. "Det er sådan en dejlig skole, og vi har lært så meget her."

"Når vi tager hjem i ferierne," siger Gita, "så fortæller vi alle i vores landsby om Jesus. Vi lærer dem sange om Jesus og vi beder for de syge. Nogen gange bliver de raske. Vi fortæller dem, at de skal bede til Jesus, for han er den levende Gud."

I Kabita og Gitas landsby er der endnu ikke en adventistkirke, så pigerne inviterer dem, der gerne vil høre mere om Jesus, til gudstjeneste i deres kirke på skolen. Nogle gange skal folkene i landsbyen til hovedstaden, og så kan de komme i kirke på skolen. Der er nogen, der kommer med bussen, bare for at komme i kirke på skolen. Det er pigerne meget glade for.

"Jeg kan godt lide at fortælle andre om Jesus," siger Kabita. "Jeg fortæller mine brødre og søstre og vores venner, de historier vi lærer i skolen. Gita og jeg lærer dem de sange, som vi kender. Vi beder før vi spiser og før vi sover, så siger vi tak til Gud, for alt det, som han har givet os."

En besked til missionærene

Pigerne har ikke hørt fra missionærene, siden de forlod Kathmandu, men Kabita har en besked til dem.

"Tak fordi I fortalte os om Jesus, og tak fordi I lærte os at bede. Det går godt i skolen og vi er glade for at være her."

Kabita vil også spørge os om noget: "Vil I bede for vores familie, især for vores far og vores bror, så de vil give deres hjerter til Jesus."

Når vi beder for andre mennesker, så er det en måde at dele Guds kærlighed med andre. Vi kan også gøre det ved at give vores kollekt i bibelklubben. Lad os bede for dem nu, og lad os give en stor kollekt, så folk i Nepal kan lære, at Jesus elsker dem.

Hurtige fakta:

- Kongeriget Bhutan er et lille land i Sydasien, der ligger øst for Himalaya. Mod nord finder vi Kina, og mod øst, syd og vest grænser landet op til Indien. Bhutan er et lille land på 38.394 kvadratkilometer. Der er meget høje bjerge i Bhutan. Folket i landet er meget venlige, og mange af dem dyrker jorden og har dyr.
- Hovedstaden hedder Thimphu, den ligger mod vest i 2.320 meters højde. Det er den største by med ca. 104.500 indbyggere. Der er ingen trafiklys i Thimphu.
- I Bhutan taler man 24 forskellige sprog. Det officielle sprog er dzongkha.
- De fleste mennesker i Bhutan, (75 %) følger en tro, der kaldes Tibetansk buddhisme. Resten af befolkningen følger en blanding af buddhisme og hinduisme, som er en religion fra Indien. Der er meget få kristne i landet. I Bhutan er der forbudt at gå over til en anden tro.
- Adventisterne begyndte at arbejde med mennesker fra Bhutan i 1991, men det var meget vanskeligt. Det er ikke tilladt for missionærer at komme ind i landet, derfor begyndte missionærerne at fortælle bhuthanesere, der boede i Indien om Jesus. Nogle år efter blev nogle få bhuthanesere i Indien troende adventister. Bibelarbejdere lærte dem at give bibelstudier. Nogle af dem tog tilbage til Bhutan for at fortælle, hvad de havde lært. Få år senere blev ca. 120 mennesker i Bhutan døbt. Nu skal vi høre om nogle af disse menneskers oplevelser.

STÆRKERE END DÆMONER OG DEN SANDE SABBAT

Bindya er en teenager, der bor på en teplantage i Indien, tæt ved grænsen til Buthan. For nogle år siden blev hun besat af dæmoner. Når dæmonerne indtog hendes krop, blev hun fuldstændig hjælpeløs. Hun kunne ikke gøre noget selv. Det var frygteligt!

Så kom to adventister på besøg på teplantagen, hvor Bindyas familie boede og arbejdede. De to adventister hørte om Bindya og dæmonerne og de besøgte hendes hjem for at bede for hende. De to mænd sang nogle kristne sange for familien. Så bad de for familien og specielt for Bindya.

Da de to adventister kom tilbage nogle uger senere, kunne de se, at Bindya var ved at få det bedre. De bad igen for hendes forældre og for hende, og de sagde til hendes forældre, at de skulle stole på, at Gud i himlen kunne helbrede deres datter. For det er kun Gud i himmelen, der er stærkere end dæmoner.

Senere, da en adventist præst besøgte Bindyas forældre, så var de så lykkelige fordi hun langsomt fik det bedre. De bad præsten om at tage Bindya med til sit eget hjem, så han kunne bede for hende hver dag, til hun blev helt rask.

Præsten tog Bindya med sig hjem og den følgende sabbat tog han pigen med i kirke. Den dag fortalte Bindya alle, at Gud havde gjort hende fri fra de onde ånder. Hun gav sit liv til Jesus og hun bad kirkens medlemmer om at bede for hende. I kirken holdt de et bønnemøde for Bindya.

Nu er Bindya døbt, og mange familier på teplantagen hvor Bibdya bor, ønsker at høre mere om den Gud, der er så stærk, ja stærkere end dæmonerne. Husk at bede for dem.

Hr. David er en adventist, der bor i Buthan. Der er også andre små kristne kirker, der hvor hr. David bor. De er ikke alle adventistkirker. En dag, da hr. Davis var på besøg i hjemmene, mødte han hr. Bora, der var leder af en anden kristen kirke med 60 medlemmer. Hr. Davis sagde, at han var syvendedags adventist, og hr. Bora blev nysgerrig. Hvem var syvendedags adventisterne, og hvad troede de på, tænkte han. De to mænd talte sammen i et stykke tid, og hr. David forklarede noget om sin tro. Hr. Bora var stadigvæk nysgerrig, så de to mænd begyndte at studere Bibelen sammen. Hr. Bora lærte om sabbatten, og da han havde læst noget mere, så troede han på, at sabbatten er Guds hellige dag.

Hr. Bora fortalte de mennesker, der gik i hans kirke, om de vidunderlige ting, han havde lært. Så besluttede hele hr. Boras kirke, at de ville tilbede Gud på hans sabbat. Det var en lykkelig dag for hr. Bora og hele hans kirke. Hr. David er også meget lykkelig, og nu lærer han de nye troende mere om det, der står i Bibelen.

Dette er skrevet af Deep B. Thapa, da han var leder af Global missionen i Bhutan.

Den Sydasiatiske Division

Missionsprojekter for 1. kvartal 2024

Kollekten fra den trettende sabbat i første kvartal 2024 vil støtte følgende projekter:

- Opførelse af klasseværelser og laboratorier på adventisternes skole i Palakkad, Indien
- Opførelse af to kirker i Bengaluru, Indien
- Opførelse af gymnasium i Aurangabad, Indien
- Opførelse af kostafdeling til piger på skole i Thanjavur, Indien
- Opførelse af kostafdeling til piger og klasseværelse til børn på skole i Pasighat, Indien
- Restaurering af kirke, conferencecenter og spisesal samt træningscenter for unge i Manginapudi, Indien
- Restaurering af skolebygning i Anni, Indien
- Opførelse af klasseværelser på skole i Namunaghar, Andamanøerne, Indien
- Opførelse af klasseværelser og administrationsbygning på skole i Nepal

sabus.dk/resurser